

2023

MAGAZINE

SKÅNES DANSTEATER

ETT MAGASIN FRÅN SVERIGES ENDA FRISTÅENDE DANSKOMPANI / A MAGAZINE FROM SWEDEN'S ONLY INDEPENDENT DANCE COMPANY

Djurens karnival

THE CARNIVAL
OF THE ANIMALS

Hanna Nussbaumer och Riccardo
Zandoná: "Barn ger en annan energi."
'Children inject another kind of energy.'

i detta nummer – in this issue

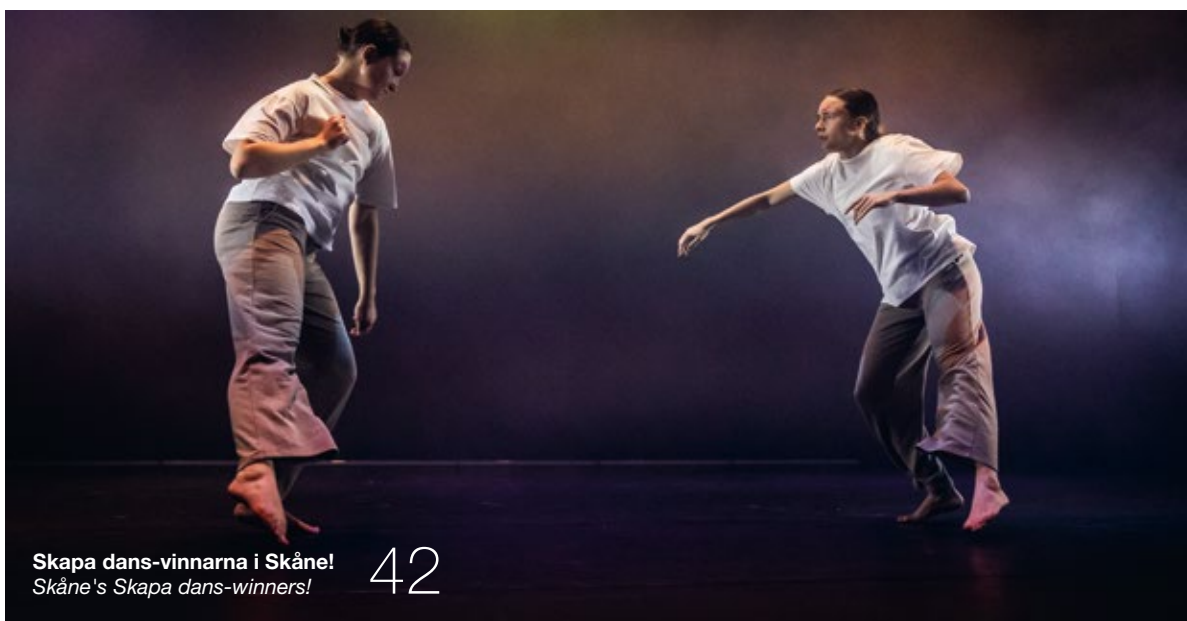
Wubkje Kuindersma: "Koreografi är som att drömma med öppna ögon."
Wubkje Kuindersma: 'Choreography is like dreaming with your eyes open.'

18

Örjan Andersson: "Musiken ska manifesteras sig i rummet."
'The music should manifest itself in the space.'

26

Skapa dans-vinnarna i Skåne!
Skåne's Skapa dans-winners!

42

10 – JO STRØMGREN

bjuder in till nervkittlande mänsklig cirkus.
JO STRØMGREN invites you to an exhilarating human circus.

46 – "DANSEN VISAR VÄGEN TILL EN FÖRUNDERLIG PLATS."

Kit Brown och Maria Pilar Abaurrea Zardoya.
"DANCE SHOWS THE WAY TO A WONDROUS PLACE."
Kit Brown and Maria Pilar Abaurrea Zardoya.

60 – EMBLA MÅRTENSSON

är workshopledare för iDance.
EMBLA MÅRTENSSON is iDance's workshop leader.

Dansa genom kriget. Ukrainska koreografer med residens i Sverige.
Dance through war. Ukrainian choreographers in residence in Sweden.

50

VÄRLDSPREMIÄRER OCH FAVORITER I REPRIS

WORLD PREMIERES AND REVIVALS OF OLD FAVOURITES

Många samtida dansföreställningar kan med fördel upplevas flera gånger om. Lite likt favoritmusikstycket eller dikten som du kanske kan utantill kryper dansen på något underligt vis ännu närmare själen under återupplevelsen. Den egna subjektiva upplevelsen mognar i takt med verket.

Jag tänker på dansverk som organiska enheter som insiktsfullt behöver tas om hand för att dom ska utvecklas över tid. Ofta erbjuder också bytet av dansare helt nya tolkningar av det koreografiska materialet eller innehållet.

År 2023 finns det många möjligheter till den här typen av fördjupning. Vi börjar året med att presentera *Transit* av Tero Saarinen på vår egen scen, efter att endast ha kunnat spela för 50 personer per föreställning på Malmö Operas stora scen under pandemin. Turnéverken för mindre scener, *Once a Whisper* av Helena Franzén och *Zero Zero* av Johanna Nuutinen, kommer tillbaka på hösten, likaså publiksuccén *Mozarts Requiem* med Malmö Operaorkester och Operakör. En annan favorit bland den yngre publiken, *Djurens karneval* av Marcos Morau, fortsätter att turnera inom Danssamverkan Sydsverige.

4

Samtidigt är det intressant att kommentera aktuella händelser och globala rörelser med nya verk. Årets världspremiär för den unga publiken, *The Dropouts* av Jo Strömngren, utforskar vad mod egentligen är. Den intima platsspecifika konstupplevelsen *in:finite* av Wubkje Kuindersma tangerar filosofiska frågeställningar av existentiell karaktär kopplat till våra livsval, och utomhusföreställningen *Going Steady* av Liam Francis botaniserar bland relationernas snåriga egenskaper.

Vi drömmer om en öppen och tillgänglig samlingsplats för den samtida dansen och spelar därmed föreställningar regelbundet på vår hemmascen i Västra hamnen i Malmö. Vi syns också på andra oväntade platser eller scener regionalt, nationellt och internationellt. Våra populära workshoppar, danskunskapande aktiviteter, syntolkningar och koncept som relaxed performance finns givetvis också på agendan. Du hittar aktuella datum på vår webbplats skanesdansteater.se. Vi uppdaterar aktiviteterna löpande, så ett tips är att också att följa oss på Facebook och Instagram.

Det här magasinet är ett fantastiskt bra sätt att fördjupa dialogen med konstnärerna och ett komplement till våra digitala erbjudanden som till exempel föreställningsintroduktioner och *DancePod with Skånes Dansteater*. Jag önskar dig en inspirerande läsoplevelse!

Many contemporary dance productions are worth experiencing more than once. Like your favourite song or the poem you know by heart, dance can somehow touch your soul even more deeply the second time round. Your own subjective experience matures alongside the work.

I think of dance works as organic entities that need to be properly nurtured to come to fruition over time. Often, a change of dancers can invite completely new interpretations of the choreographic material or contents.

2023 offers many opportunities for you to deepen your experience in this way. We start the year by presenting *Transit* by Tero Saarinen on our own stage, after having played to audiences of only 50 at the Malmö Opera's main stage during the pandemic. Touring works for small stages, *Once a Whisper* by Helena Franzén and *Zero Zero* by Johanna Nuutinen, are back this autumn, along with the audience success *Mozart's Requiem* with the Malmö Opera Orchestra and Opera Chorus. A favourite with young audiences, *The Carnival of the Animals* by Marcos Morau, will continue touring with Danssamverkan Sydsverige.

And it is always interesting to comment on current events or global trends through new works. This year's world premiere for young audiences, *The Dropouts* by Jo Strömngren, explores what courage is. The intimate, site-specific art experience *in:finite* by Wubkje Kuindersma touches on existential questions connected with our life choices; and the outdoor performance *Going Steady* by Liam Francis beats a path through the tangled underbrush of relationships.

To further our dream of being an open, accessible forum for contemporary dance, we regularly have productions on our home stage in Västra Hamnen, Malmö. We also pop up in unexpected places or theatres regionally, nationally and internationally. Our popular workshops, knowledge-producing dance activities, audio descriptions and concepts such as relaxed performance are also natural parts of our agenda. You'll find all the details on our website, www.skanesdansteater.se. Our activities are updated regularly, so please follow us on Facebook and Instagram.

This magazine is a great way of deepening our dialogue with artists, a complement to our digital offerings, including presentations of productions and *DancePod with Skånes Dansteater*. Wishing you inspirational reading!

FOTO/PHOTO: JESPER BERG, HÅKAN LARSSON
DANSARE/DANCERS: TOMÁŠ ČERVINKA,
HANNA NUSSBAUMER, EMMA VÄLIMÄKI

Vi är stolta över att förra årets upplaga vann silver i tävlingen Publishingpriset inom kategorin kundtidningar B2C. Magasinet från 2022 går fortfarande att hitta digitalt på vår webbplats om du är nyfiken på mer dans!

We are proud to announce that last year's edition won the Silver award in the B2C magazine category of the Publishing Prize. You can still access the digital version on our website, if you're curious to read more about dance!

Symfonisk musik möter elektroniska ljudlandskap

Transit av Tero Saarinen hade världspremiär i oktober 2020 på Malmö Operas scen. Då rådde pandemi-restriktioner, och endast 50 personer släpptes in i salongen. 2021 satte Tero Saarinen Company upp verket i Helsingfors och i år omarbetas *Transit* till Skånes Dansteaters egen scen i Västra hamnen.

Föreställningen *Transit* är ett samarbete mellan Skånes Dansteater och Tero Saarinen Company som nu sätts upp för tredje gången. Inför den finska nypremiären i Helsingfors 2021 arbetade koreografen Tero Saarinen om föreställningen och presenterade en kortare och mer förtätad version av *Transit*. Det är också den versionen som Skånes Dansteaters dansare tar sig an i början av 2023.

Fagerlund och Norvio

Musiken i föreställningen är skapad av kompositören Sebastian Fagerlund och ljudkonstnären Tuomas Norvio. Fagerlunds orkestrala trilogi *Stonework* (2014), *Drifts* (2016–17) och *Water Atlas* (2018) möter nyskapad ljud-design och elektronisk musik av Norvio.

I uppsättningen på Malmö Opera spelade Malmö Operaorkester Fagerlunds musik. På Skånes Dansteaters scen dansas *Transit* till en inspelad version med Hannu Lintu och Finnish Radio Symphony Orchestra.

Inspirerad av den nordiska naturen

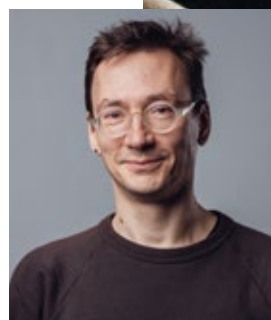
Transit börjar med den mellersta delen i Fagerlunds trilogi, *Drifts*; ett inledningsvis långsamt framglidande stycke som anspelar på formationer

skapade av väder, vind och vatten. Verket *Stonework* är inspirerat av stenformationer i naturen och stenkonstruktioner som människan har rest världen över, vägvisande landmärken eller rituella platser.

Den främsta inspirationskällan för den avslutande delen *Water Atlas* är den abstrakta tanken på vatten som ett element; dess oändliga och uråldriga kretslopp, avdunstning och regn. Ett kretslopp som nu ständigt hotas på grund av föroreningar och klimatförändringar.

Elektroniska ljudlandskap

Tuomas Norvios ljuddesign står i ständig dialog med Fagerlunds verk. Med inspiration från musiken, IC-98:s teckningar och andra fysiska element i *Transit* böjer sig Norvios rumsliga ljuddesign ner i djupet av ett vidsträckt, ojämnt landskap. Precis som Fagerlunds kompositioner och Saarinens koreografi leker han med det lilla och det storskaliga. Norvios elektroniska ljudlandskap framhäver människans inre, mentala och fysiska resa.

TIPS!

Lyssna på Sebastian Fagerlunds *Stonework*, *Drifts* och *Water Atlas* på Spotify eller någon annan streamingtjänst.

DANSARE/DANCERS: YIORGOS PELAGIAS,
ANGE-CLÉMÉNTINE HIROKI, DARIO MINOIA

PHOTO: CARL THORBORG
DANCERS: MARIA PILAR ABAURREA ZARDOYA, IRIS TELTING

***Transit* by Tero Saarinen world premiered in October 2020 at Malmö Opera. Pandemic restrictions were in place and only 50 people were allowed into the auditorium. In 2021, Tero Saarinen Company presented the work in Helsinki, and this year *Transit* will be reworked for Skånes Dansteater's stage in Malmö.**

Transit is a collaboration between Skånes Dansteater and Tero Saarinen Company, which is staged for the third time. Before the Finnish premiere in Helsinki in 2021, choreo-

grapher Tero Saarinen reworked the piece and presented a shorter, more condensed *Transit*. It is that version that Skånes Dansteater's dancers will perform in the beginning of 2023.

The music for *Transit* was created by the composer Sebastian Fagerlund and sound artist Tuomas Norvio. Fagerlund's orchestral trilogy *Stonework* (2014), *Drifts* (2016–17) and *Water Atlas* (2018) meet new sound design and electronic music by Norvio. For the performances at Malmö

Opera, the Malmö Opera Orchestra played Fagerlund's music. On Skånes Dansteater's stage, *Transit* will be danced to a recorded version with Hannu Lintu and the Finnish Radio Symphony Orchestra.

Inspired by Nordic nature

Transit begins with the middle part of Fagerlund's trilogy, *Drifts*. Initially a slowly evolving piece, it alludes to formations created by weather, wind and water. The piece *Stonework* is inspired by rock formations in nature and stone con-

MEETS ELECTRONIC SOUNDSCAPES

structions erected by people around the world, guiding landmarks or ritual sites.

The main inspiration for the final part, *Water Atlas*, is the abstract thought of water as an element; its endless and ancient cycle of circulation, evaporation and rain. A cycle currently under constant threat due to pollution and climate change.

Electronic soundscapes

Tuomas Norvio's sound design is in constant dialogue with Fagerlund's

work. Drawing inspiration from the music, IC-98's sketches and other physical elements in *Transit*, Norvio's spatial sound design bows to the profoundness of a vast, rugged landscape. Together with Fagerlund's compositions and Saarinen's choreography it plays with the micro and the macro. Norvio's electronic soundscapes aim to emphasise the human internal transit, mentally and physically.

Tip!

Listen to Sebastian Fagerlund's *Stonework, Drifts and Water Atlas* on Spotify or any other streaming service.

TEXT: LISA BODA
POSTERFOTO: JACOB STAGE
PORTRÄTTFOTO: PUSHKIN
DANSÄRE: TOMÁŠ ČERVINKA

I POETISKA PESSIMISTEN JO STRØMGRENS CIRKUS GÅR ALLT FEL

Knivkastaren som träffar sin assistent och akrobaten som faller. Med sitt nya verk *The dropouts* bjuder den norske världskoreografen Jo Strømgren in skolbarn till en nervkittlande och mänsklig cirkus.

Jo Strømgren har världen som arbetsfält men också två fasta kontor. Det ena är på Nationalbaletten i Oslo där han är huskoreograf, det andra är i hemmet och det är där han befinner sig när Skånes Dansteater når honom. Runt honom ligger rekvisita från en avslutad föreställning, en kartong med polska guldmedaljer och en gitarr han aldrig riktigt lärt sig spela på.

– Det är stökigt, mer på uteliggarnivå än bohemiskt kaos, konstaterar Jo när han ser sig omkring. Men jag har i alla fall satt på mig en vit skjorta!

Må vara att han inte är någon gitarrvirtuos, men inom andra konstnärliga områden har den 52-årige norrmannen varit närmast skrämmande produktiv.

– Som många andra fick jag under pandemin tid att rannsaka mitt liv och insåg då att jag har gjort 200 produktioner, varav de flesta är helaftonsverk. Vad i helvete har jag hållit på med? Femtio borde vara nog, efter det kan man egentligen dö.

Att Jo ändå fortsätter kan förklaras med att han har så livlig fantasi och så stor arbetskapacitet. Men också, och framför allt, den kraft som mötet med nya människor ger honom.

– Jag kan tröttna på mig själv men aldrig på att möta människor på ett konstnärligt plan i ett tillåtande sammanhang. Det är ett privilegium.

För Skånes Dansteater har han gjort en handfull föreställningar, exempelvis *Den hypnotiska tapeten* – en konspirationspjäs med utgångspunkt i 70-talstapeter – och *A dance tribute to the art of football*. Den sistnämnda är ett pionjärverk i genren dans-om-fotboll

”OCH FÖR MIG SOM NORRMAN
ÄR DET NATURLIGT ATT DEN LIVS-
INSTÄLLNINGEN KOPPLAS SAMMAN MED
KOMIK, DET ÄR DEN SVARTA HUMORN”

och har sedan tillkomsten 1996 spelats över tusen gånger i fyrtio länder. Jo suckar lite när den kommer på tal.

– Jag gillar den inte så mycket, det var mest ett roligt experiment. Men den är väl min *Diggilo diggiley* (låten bröderna Herrey vann Eurovision Song Contest med 1984, reds. anm.) Och nu är den så gammal att jag ser den som ett historiskt dokument.

Vi övergår till nuet. Och till cirkusvärlden där *The dropouts* utspelar sig. Jo påpekar att han aldrig hade kunnat göra den i Norge där cirkustraditionen är svag, till skillnad från Sverige där nycirkusen gjutit liv i genren.

– Jag var på äkta gammeldags cirkus med djur för några år sedan. Det var hemskt, med djuren, vidriga kostymer och en överförfriskad konferencier, jag klarade inte av att se klart den.

Färgskalan i scenografin och kostymen i *The dropouts* väcker trots det drömmar om den traditionella cirkusen, och är lite som att kliva in ett gammalt sepiafärgat foto. Men shownumren som våra artister ger sig på går inte alls som planerat, snarare tvärtom.

– Det finns en hel genre med the show ”that goes wrong”. Och den generation som vi vänder oss till här är väldigt vana vid att se ”bloopers” och ”fails” på TikTok och YouTube. På sätt och vis kan man se scenen som en skärm också, säger Jo.

Själv minns han när den stilbildande MTV-serien *Jackass* kom, och njutningen i att plötsligt få se hur ont det faktiskt gör när svåra stunt misslyckas. Perfektion är överlag inget som Jo är intresserad av, varken i cirkusmanegen eller på dansscenen.

Samtidigt jobbar du med några av världens bästa danskompanier. Hur gör du för att jobba mot perfektion då?

– Det funderar jag jättemycket över. För när man ser en klassisk dansare göra tio perfekta piruetter på rad är känslan ”wow, vad skickligt” – men 99,9 procent av befolkningen kan inte relatera till det. Klarar en skådis med skägg 1,5 varv innan han ramlar känner vi däremot med honom. Och först då kommunicerar verket med publiken.

Det finns dessutom en slags inneboende komik i tricks som går fel. Och just humor och värme är ord som återkommer när Jo Strømgrens verk beskrivs.

Du har sagt att det som förenar dina verk är en ambition att belysa människans ytterst sorgliga beteende. Hur hänger det ihop med humorn?

– Väldigt mycket konst handlar om att upphöja människan. Men ju mer jag ser på samtiden, den moderna människa och mig själv, desto mer pessimistisk blir jag. Vi

ödelägger världen. Vi klarar ingenting och bör inte låtsas att vi gör det. Vi är inte mäktiga, vi är små och det finns något poetiskt och fint i att vara liten och inte förstå någonting.

– Och för mig som norrman är det naturligt att den livinställningen kopplas samman med komik, det är den svarta humorn, "underdogens" humor. Men jag tror inte att den är lika tydlig i Sverige, förklarar Jo som ofta skrattar och roas av att observera humorn i de länder han besöker.

Han framhåller också att det egentligen inte är de absurda shownumren som

är kärnan i *The dropouts*, utan mötet med artisterna. De är människor som inte platsar i en vanlig cirkus utan hittat varandra och gått samman för att skapa en egen – och egenartad – fristad. Deras livsberättelser gestaltas genom ett av Jos favoritgrepp, voice-over, det vill säga en förinspelad berättarröst. Inspirationen till det kommer från en svensk nationalikon.

– Som många svenskar har jag vuxit upp med Astrid Lindgrens röst, till exempel i tv-serien *Emil i Lönneberga*. Astrid Lindgren var en radikal och progressiv feminist och en fantastisk berättare. Och voice-over är en otroligt

effektiv kommunikationsform som också gör det lätt för artisterna att dansa samtidigt.

Slutligen, ett av dina tidigare verk heter *Ministeriet för olösta känslor*. Vilka olösta känslor har du själv för tillfället?

– Shit vilken svår fråga! Men en sak har jag gått och funderat på... Förr hade jag så mycket aggressioner mot folk och mot världen. Nu är jag inte arg längre. Varför inte? Är det för att jag blivit äldre? Jag lurar på om det är bra eller inte.

In the poetic pessimist Jo Strømngren's circus everything fails

The knife-thrower who stabs his assistant, and the acrobat who falls. In his new work, *The Dropouts*, the internationally-renowned Norwegian choreographer Jo Strømngren invites school kids to an exhilarating human circus.

For Jo Strømngren the world is his stage, but he also has two permanent offices. One is at the Norwegian National Ballet in Oslo, where he is the house choreographer, the other is at home, and that's where Skånes Dansteater finds him. Props from his recently ended production lie scattered around him, a box of Polish gold medals and a guitar he never learned to play properly.

14

'It's a mess, more like living on the street than bohemian chaos,' Jo notes as he looks around. 'But at least I put on a white shirt!'

He may not be a master of the guitar, but this 52-year-old Norwegian is almost intimidatingly productive in other artistic fields.

'Like so many others, the pandemic gave me time to scrutinise my own life, and I realised I had made 200 productions, most of which are full-length works. What the hell have I done? Fifty should be enough, after that it's okay to die.'

What keeps Jo going is his lively imagination and his enormous capacity for work. But also, and perhaps most of all, the energy he gets from meeting new people.

'I sometimes get tired of myself, but never of meeting people on an artistic level in an open context. That's a privilege.'

For Skånes Dansteater he has created a handful of works, including *The Hypnotic Wallpaper* – a conspiracy play based on 1970s wallpaper – and *A Dance Tribute to the Art of Football*. The latter is a ground-breaking work in the dance-about-football genre, which has been performed more than a thousand times in 40 countries since its conception in 1996. Jo sighs when we mention it.

'I'm not that keen on it – it was more like a fun experiment. But I guess it was my *Diggi Loo Diggi Ley* (the song the Herrey brothers won the Eurovision Song Contest with in 1984 – E.d.). And now it's so old I regard it as a historical document.'

We return to the present. And to the circus world, where *The Dropouts* is set. Jo points out that he could never have created it in Norway, which has a weaker circus tradition than Sweden, where contemporary circus has revived the genre.

'I went to a proper old-fashioned circus with animals a few years ago. It was awful, the animals, horrible costumes and a ringmaster who had had too much to drink, I couldn't bear to stay to the end.'

The colour scheme of the sets and costumes for *The Dropouts* nevertheless awakens dreams of traditional circus, a bit like stepping into an old sepia-tinted photo. But our artist' acts don't go according to plan. On the contrary.

'There's a whole genre dedicated to 'the show that goes wrong'. And the generation we address here is very familiar with bloopers and fails on TikTok and YouTube. In that way,

you could see the stage as a screen too,' says Jo.

He remembers when the iconic MTV series *Jackass* was new – the pleasure of suddenly seeing how much it actually hurts to fail at difficult stunts. Perfection is not what Jo is looking for, whether in the circus ring or on stage.

And yet, here you are, working with some of the world's best dance companies. How do you actively avoid perfection then?

'I've given a lot of thought to that. Because when you see a classical dancer doing ten perfect pirouettes in a row, the feeling you get is 'Wow, that's skilful!' – but it's unrelatable to 99.9 per cent of the population. On the other hand, if an actor with a beard can do 1½ turns before falling over, we feel for him. And that's when the work communicates with the audience.'

Tricks that go wrong also have a kind of inherent comical quality. And humour and warmth are words that keep popping up in descriptions of Jo Strømngren's choreography.

You've said that all your works share an ambition to highlight the utterly sad behaviour of human beings. How do you combine that with humour?

'A lot of art is about exalting human-kind. But the more I look at the contemporary world, at modern man and myself, the more pessimistic I get. We're destroying the world. We can't get anything right and shouldn't pretend we can. We're not powerful, we're insignificant, and there's something poetic and beautiful about

TEXT: LISA BODA
POSTER PHOTO: JACOB STAGE
PORTRAIT PHOTO: JAKUB SOBOTKA
DANCER: TOMÁŠ ČERVINKA

being small and not understanding things. And as a Norwegian, it comes naturally to link that perspective on life to comedy, that's black comedy for you, 'underdog' comedy. But I don't think it's the same in Sweden,' Jo explains, and adds that he often laughs at and is amused by observing the sense of humour in the countries he visits.

He also stresses that the point of *The Dropouts* is not really the absurd show numbers, but the encounter with the artists. They are human beings who don't fit in with a normal circus but have found one another and joined forces to create their own – singular – free zone. Their life stories are portrayed through one of Jo's favourite devices, a voiceover, a pre-recorded narrator. This was inspired by a Swedish national icon.

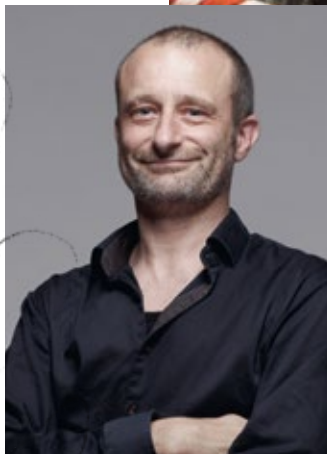
'Like many Swedes, I grew up with Astrid Lindgren's voice, for instance in the TV series *Emil in Lönneberga*. Astrid Lindgren was a radical and progressive feminist, and a fantastic storyteller. And a voiceover is an incredibly effective form of communication, which also makes it easy for the artists to dance at the same time.'

16

To wrap up, one of your earlier works is *The Ministry of Unresolved Feelings*. What are your unresolved feelings at the moment?

'Gosh, that's a tough one! But one thing that's been on my mind... I used to feel so much anger against people and against the world. Now I'm not angry any more. Why not? Is it because I'm older? I ask myself whether that's a good thing or not.'

THE
END

WUBKJE KUINDERSMA:

DANSENS NÖDVÄNDIGHET

TEXT: MAGGIE FOYER

PORTRÄTTFOTO: DE SCHAAPJESFABRIEK, VIRGINIA TOMARCHIO

POSTERFOTO: CHRISTOFFER LOMFORS

Wubkje Kuindersmas namn dyker ständigt upp i dansnyheterna. Det förekommer i lysande recensioner, nämns bland nya talanger att hålla koll på och kopplas till namn på dansare som fått prestigefulla priser för att ha dansat i hennes verk. Hon är en lågmäld holländsk koreograf med ett till synes ändlöst flöde av kreativa idéer.

Hennes danskarriär är mångskiftande och omfattar bland annat samarbeten med Wayne McGregor's Random Dance och Dansk Danseteater. Trots att hon alltid längtat efter att skapa har hon också känt att hon måste uppleva dansarens liv:

– Som konstnär ville jag ha mer erfarenhet att dela med mig av, men även för att jag bara älskar att dansa! Det är de där stunderna på scenen när tiden stannar. Man lever i stunden och förvandlas till något magiskt.

Hennes verksamhet som koreograf har dessutom tagit henne över hela världen, från Europa till Australien och USA. Livet som frilanskoreograf kan vara ensamt, men för tillfället har hon ett treårigt residens i Amsterdam, som Young Creative Associate på Dutch National Ballet.

– Det är fantastiskt att få ha den platsen, den mänskliga relationen – och veta att jag kan komma tillbaka och arbeta med samma dansare. Det ger en känsla av hemhörighet.

En av hennes stora framgångar under perioden var duetten *Two and Only* för Dutch National Ballet, där hon använde det inspirerade samarbetet mellan premiärdansaren och veteranen Marijn Rademaker och Timothy van Poucke – en av kompaniets nyaste och yngsta medlemmar – i en intensivt mänsklig och ömsint relation.

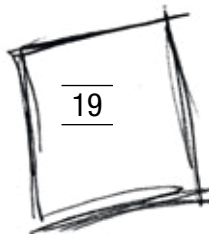
Hennes nya verk för Skånes Dansteater, *in:finite* har premiär i maj 2023, men det kreativa teamet leker redan med tanken på att skapa en ekosfär som kan inrymma koreografen.

Men varför *in:finite*? Det är ju engelska för oändlig: pratar vi alltså om oändlighet här? Eller något mer ändligt?

– Mest oändlighet. Mira – den konstnärliga ledaren – ville att projektet skulle bli ett resmål, ett verk som folk kom till Malmö för att se. Vi leker med den sortens oändlighet och inspireras av vad som händer med miljön och naturens oändlighet. Naturen pågår ju hela tiden. Men när det gäller planetens tillstånd är det ju faktiskt så att vi är i farozonen och kanske är det också vi som är det farliga. Räddning är ett tema, och lösningar, och möjligtvis är vi en del av lösningen. Jag vill jobba med olika lager för att skapa rum för eftertanke, erfarenhet, men även mirakel, för naturen är så fascinerande.

Jag jobbar med scenografen Martin Chocholousek och vi har skapat allt från grunden. Jag har sagt att koreografi är som att drömma med öppna ögon. Vi sätter oss ner och jag beskriver allt som en film, och han talar om för mig hur vi kan skapa de olika ekosystemen. Samarbetet började med att vi föreställde oss olika rum. Vi har till exempel en vägg som är inspirerad av cellstrukturer och koraller. Den är porös och dansarna kan röra sig in och ut, och den kommer att vara belyst för att ge en känsla av djup, som när man simmar under vatten.

Vi vill skapa en hybridvärld där musik, dans och bildkonst smälter samman. Det utspelar sig i blackboxen, men en del av det är en installation som publiken kan gå igenom. Föremålen är orörliga, men dansarna rör sig och det blir spännande. Den

”DANSARE ÄR
IDAG ENORMT
VÄLUTBILDADE
OCH OM DE
ÄR ÖPPNA
OCH NYFIKNA
OCH LITE
KREATIVA –
SÅ ÄR DET EN
UNDERBAR
KOMBINATION!”

20

andra delen blir mer välbekant där publiken sitter och tittar på föreställningen. Som dansare tyckte jag alltid om att dansa runt publiken och in i den. Det kan vara lite av en chansning, men jag tror det kan funka.

Mira presenterade mig för kostymdesignern Jessica Helbach som är holländsk och som har jobbat med Skånes Dansteater tidigare. Vi kommer att samarbeta nära varandra eftersom kostymerna är mycket viktiga för hur publiken upplever koreografin.

Jag tog med Nicholas Thayer i mitt team, och han skriver partituret som är en mix av elektronik och stråkar. Han arbetar med nordiska ljud och det har han gjort tidigare i sin musik, och därför tänkte jag att han skulle vara rätt för det här stycket. Nu pratar vi dessutom om att eventuellt använda röster, och Nicholas arbetar med digitaliserade videonutttar som kan projiceras i rummet. Så det kommer att bli olika universum i själva musiken.

De sex dansarna från Skånes Dansteater är nya för dig. Är det inte lite läskigt att skapa i stunden med människor du aldrig träffat förut?

– Jag förbereder ju alltid stycket som en film i mitt huvud och skapar en del rörelsematerial för att ha en bra utgångspunkt, och när jag sedan behöver generera mer rörelse så kommer det. Jag är väldigt optimistisk, för jag älskar dansare, och dans är ett jättevackert universellt språk som vi kan tala och dela med varandra. Något uppstår i stunden, bara för att vi är beredda att arbeta och förena våra krafter. Det tycker jag är helt fantastiskt. Som dansare och koreografer älskar vi vår konstform och det är superspännande att skapa något nytt.

Idag uppmuntras dansare redan under utbildningen att improvisera, och att ha erfarenhet av många olika dansstilar tar bort rädslan för konstiga rörelser. Dans är ett språk, och vi väljer hur kroppen kan uttrycka sig på många olika sätt. Det tror jag är en stor hjälp och gör det möjligt för dansaren att snabbt förstå helheten och varför koreografen ställer specifika krav. Dansare är idag enormt välutbildade och om de är öppna och nyfikna och lite kreativa – så är det en underbar kombination!

Du är på väg att bli en etablerad koreograf. Vad tänker du om det?

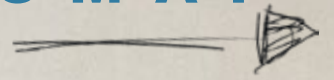
– Det är intressant, för jag inser inte det själv, men det skulle vara fantastiskt! Jag bara älskar att skapa. Min dröm är att fortsätta skapa nya verk och jag blir jätteglad när jag blir tillfrågad.

DANSARE: JING YI WANG

W U B K J E K U I N D E R S M A :

'DANCERS TODAY
ARE INCREDIBLY
WELL TRAINED, AND IF
THEY HAVE OPEN AND
CURIOUS MINDS
AND A BIT OF CREATIVITY
THEN IT'S A BEAUTIFUL
COMBINATION.'

The Necessity of Dance

Wubkje Kuindersma's name is constantly popping up in dance news. It appears in glowing reviews, it is mentioned among new talent to watch and linked to names of dancers gaining prestigious awards for dancing in her works. She is a quietly spoken Dutch choreographer whose flow of creative ideas seems infinite.

Her dance career has been diverse and includes working with Wayne McGregor's Random Dance and Danish Dance Theatre. Although she's always yearned to create, she felt she needed to experience the life of a dancer too: 'As a creator, I wanted to have more experience to share and also simply because I love dancing! There is this moment on stage when time stops. You live in the moment and transform into something magical.'

Her choreographic career has similarly taken her across the globe, from Europe, to Australia and the United States. The life of a freelance choreographer can be a lonely one but she is currently enjoying a three-year residency in Amsterdam as a Young Creative Artist with the Dutch National Ballet. 'It's wonderful having this position, this human relationship, knowing you come back and work with the same dancers. It creates a home feeling.'

One of her great successes from this time was her duet *Two and Only* for Dutch National Ballet using the inspired partnership of veteran principal Marijn Rademaker with Timothy van Poucke, one of the newest and youngest members of the company in an intensely human and heart-warming relationship.

Her new work for Skånes Dansteater, *in:finite* will premiere in May 2023, but the creative team are already playing with ideas to create an ecosphere to envelop the choreography.

So why *in:finite*? Are we talking about infinity? Or something more finite?

'Infinite mostly. Mira, the artistic director, wanted it to be a destination project, a work that people would come to Malmö to experience. We're playing with this sort of infinity inspired by what is happening with the environment and the infinity of nature. Nature always keeps going but reflecting on the state of the planet the fact is that we are in danger and maybe we are also the danger. There is a theme of rescue and of solutions and possibly we can be part of the solution. I want to work with different layers to create a space for reflection, experience, and wonder, because nature is so mesmerising.'

I'm working with set designer, Martin Chocholousek, and we've created it all from scratch. I've said that choreography is like dreaming with your eyes open. We sit down together and I describe everything like a film, and he tells me how we can create the different ecosystems. It's a collaboration that started with imagining spaces. For example, we have a wall inspired by cell structures and corals. It's porous so the dancers can move in and out and it will be lit to give a feeling of depth like when you swim under water.

We want to create a hybrid world where music, dance and visual art merge together. It will be in the black box but part of it will be an installation where the audience can walk through. The objects will be static, but the dancers will be moving and that will be exciting. The other part will be more familiar where the audience will sit and watch the performance. As a dancer I always liked to dance around and between the audience. It can be a bit of a risky element but in my mind it can work.

Mira also introduced me to costume designer Jessica Helbach, who is Dutch but has worked with Skånes Dansteater before. We will have a close collaboration because the costumes will have a huge impact on how the audience perceives the choreography.

I brought Nicolas Thayer to the team and he is writing the score mixing electronics and strings. He's going for Nordic sounds which he has used previously in his music and which is why I thought he'd be right for this work. We're also talking now about possible moments to use voices and Nicholas is working on digitalised video fragments to project within the space. So, there will be different universes within the music.'

The six dancers from Skånes Dansteater are new to you. Creating in the moment with people you haven't met before, isn't that a little scary?

'Well, I always prepare the piece as a film in my head and create some movement material to have a good starting point and then when I need to generate more movement, it comes. I'm very optimistic because I love dancers and dance is such a beautiful universal language we can speak together and share. Something arises in the moment, just because we are willing to work and to put our efforts together. I find that quite incredible. As dancers and choreographers, we love our art form and it's super exciting to create something new.'

Dancers today are encouraged during their training to improvise and experience many styles of dance, which takes away the fear of strange movements. Dance is a language and we make a choice how the body can express itself in many different ways. I think this helps a lot and enables the dancer to understand immediately the bigger picture and why the choreographer is making specific demands. Dancers today are incredibly well trained, and if they have open and curious minds and a bit of creativity – then it's a beautiful combination.'

You are becoming an established choreographer. What are your thoughts on that?

'That's interesting, because I don't realise that, but it would be wonderful! I just love creating. My dream is to continue creating new works and I'm very happy when someone asks me to create.'

TEXT: MAGGIE FOYER

PHOTO: ERWIN OLAF

MOZARTS REQUIEM 2019 – FOTO / PHOTO: MATS BÄCKER

Musiken ska manifestera sig i rummet

26

Varje år gör Skånes Dansteater ett gästspel på Malmö Opera. 2019 presenterades en monumental produktion baserad på W.A. Mozarts körverk *Requiem*, tillsammans med operans kör och orkester. Hösten 2023 får den en efterlängtd nypremiär. Här samtalar Tor Billgren med föreställningens koreograf Örjan Andersson om dödsjässans innebörd och tidigare verk där han låtit musiker och dansare samsas på scenen.

– Jag såg en avfilmad version av föreställningen i förmiddags, säger Örjan Andersson och fortsätter:

– Det var första gången jag såg den sedan vi gjorde den 2019. Och den är inte så dum, faktiskt. Det finns väl några hål som kan täppas till. Att ta upp ett gammalt verk så här är lite som att vara en målare som har en massa tavlor längs väggarna i ateljén. När man plockar fram en av dem kan man inte låta bli att dutta lite rött här och ta bort lite blått där. Jag känner likadant med *Mozarts Requiem*. Det finns några smågrejer som jag skulle vilja fixa till. Men jag tycker om tilltalet, det avskalade rummet och den stora trappan längst bak.

En stor trappa, ja. Det är allt scenen består av. Och en metronom längst fram. Scenografen Bente Lykke Møller är känd för sin strama, men effektiva estetik. I orkesterdicket sitter Malmö Operaorkester, på scenen finns över femtio personer: femton dansare från Skånes Dansteater, två gästdansare och Malmö Operas kör på trettiosex personer. Tillsammans rör de sig och dansar till det mytomspunna verket som kom att bli Mozarts sista. En kör står vanligen uppstad i bakgrunden, med sångarna prydligt indelade i sina stämmor, men här interagerar de med dansarna på scenen och i trappan. Alla bär samma typ av diskreta, blekt färgglada kläder.

– Jag vill att musiken ska manifestera sig i rummet. Jag försöker att inte skilja på musikerna och dansarna utan ser alla som dansare och alla som musiker. Dans för mig är musik.

Detta att låta musiker ta plats på scenen jämte dansare är något du hade sysslat med i flera år innan du gav dig i kast med *Requiem*. Jag tänker på samarbetet med stråkorkestern Scottish Ensemble, och era verk *Goldberg Variations* (2015) och *Prelude – skydiving from a dream* (2018). Hur kom det sig att du började

utforska den här formen av dansföreställningar?

– Initiativet kom från Scottish Ensemble. Förutom att vara fantastiska musiker är de nyfikna på nya sammanhang. De har jobbat mycket med andra konstnärer och regissörer genom åren, och vi har verkligen klickat på ett djupare plan. Vi turnerar fortfarande med *Goldberg Variations*, 2023 ska vi t.ex. framföra verket i Nederländerna och England.

Vad finns det för utmaningar med att samarbeta med artister som vanligen inte använder sina kroppar på samma sätt som dansare?

– Det gäller att få dem att förstå hur man för sig på scenen, hur man går, hur man hittar fokus. Jag försöker hitta nycklar till den enskilde individen och få honom eller henne att lösa uppgifterna genom dessa nycklar. Operakören har ju viss vana att röra sig på scenen, men här ville jag göra dem till huvudrollsinnehavare, ställa dem i förgrunden. I fallet med Scottish Ensemble var det en helt annan resa. När jag besökte dem i Edinburgh för den första workshopen för sju-åtta år sedan var det ganska nervöst. De stod uppradade på ett led i övningsalen när jag kom, svartklädda och iförda nån sorts sockiplast. Det var lite komiskt. Idag har de en helt annan rutin.

När musikerna formerar sig på scenen tillsammans med dansarna "ser" man plötsligt musiken genom deras kroppar och rörelser. Musiken avkodas, strukturen blottläggs. Det blir som ett nytt sätt att lyssna till musik.

– Jag tror du har rätt. Vanligen lyssnar man ju på musik hemma på sin kammare eller i en konsertsal där musikerna sitter statiskt eller i ett dike, men om man får den koreograferad i rummet blir den tydligare. Det blir ett annat lyssnande när musiken möter ett visuellt uttryck.

Scenrummet i *Mozarts Requiem* domineras av en trappa som tar upp hela scenens bredd. Hur kom den in i bilden?

– Jag hittade en gammal målning med en massa människor på väg uppåt i en trappa, som jag visade för scenografen Bente Lykke Møller. Vi tänkte att vi skulle kunna hitta ett drama där, att trappan skulle kunna bli en utgångspunkt för ett verk som handlar om ritualen kring döden, och som äger rum i det märkliga transitrummet mellan livet och det där andra, vad det nu är för någonting.

2019 medverkade två äldre, före detta dansare; Rolf Hepp, som tyvärr avled 2021, och Niels Simonsen. Hur kom du fram till att du ville ha två äldre gästdansare i föreställningen?

– Jag tycker om att ha ett stort åldersspann på scenen, oavsett produktion. Det är intressant med olika typer av kroppar, både den tränade danskroppen och den mer "vanliga" kroppen. Det finns något ärligt och genuint där. Kören består ju både av yngre och äldre sångare, medan dansare ofta är yngre. Åldersvariation gör det hela lite mänskligare.

Hur hittade ni fram till verkets struktur och rörelser under arbetsprocessen?

– Det mest klassiska är att jag som koreograf har ett material som jag låter dansarna och körmedlemmarna tolka efter bästa förmåga. Jag gav dem uppgifter, t.ex. olika sätt att slå med kroppen. Vad händer om man slår i en fiktiv betongvägg? Vad får den rörelsen för kvalitet? Eller en gummivägg? Eller pappersvägg? Till slut har man samlat ihop tillräckligt med material för att kunna börja komponera i rummet.

Ett requiem är en katolsk dödsmässa med latinsk text som handlar om döden och yttersta dagen, men också om förlåtelse och tröst. I vilken utsträckning har du tagit hänsyn till den sjungna texten?

– Inte särskilt mycket. Tanken har aldrig varit att redogöra för de liturgiska texterna som om det var en teaterpjäs. Jag har mer tagit fokus på det musikaliska, det övergripande innehållet och leken med ritualen. När du tittar på dans eller lyssnar på musik, så talar det till dig på ett direkt sätt, jämfört med om du läser en text. Är det bra är det bra, man behöver inte förstå. Jag vill att den här föreställningen ska tala vitt och brett till alla.

MALMÖ OPERAKÖR, KRISTIAN REFSLUND,
JING YI WANG, ROLF HEPP, TIEMEN STEMERDING, ANETTE JELLNE

***THE MUSIC
SHOULD***

***MANIFEST
ITSELF IN
THE SPACE***

TEXT: TOR BILLGREN

PHOTOS: MATS BÄCKER, INA SLETSJØE

Every year, Skånes Dansteater does a guest performance at Malmö Opera. In 2019, a monumental production based on Mozart's *Requiem* was presented, together with the Malmö Opera Chorus and Orchestra. The work will have its long-awaited revival in autumn 2023. Tor Billgren talks to the choreographer behind the piece, Örjan Andersson, about its meaning, and about earlier works where he puts musicians and dancers on stage together.

'I saw a video version of the production this morning,' says Örjan Andersson. 'It's the first time I've seen it since we performed it in 2019. And it's actually not that bad. There are a few holes that could be filled, maybe. Reviving an old work like this is like being a painter with a lot of old paintings stacked against the walls in your studio. When you pull one out you can't help dabbing a bit of red here and scraping off a bit of blue there. That's how I feel about *Mozart's Requiem*. There are a few minor details I'd like to fix. But I like the tone, the minimalist set with the big staircase at the back.'

A big staircase, yes. That's the entire set design. And a metronome in the foreground. The set designer Bente Lykke Møller is famous for her terse yet effective style. In the pit is the Malmö Opera orchestra, while more than fifty people are on stage: fifteen dancers from Skånes Dansteater, two guest dancers, and thirty-six singers from the Malmö Opera choir. Together, they move and dance to the legendary work that was to be Mozart's last. Usually a choir would be lined up at the back, with singers arranged neatly according to part, but here they interact with the dancers on stage and on the staircase. Everyone wears costumes in the same discreet, pale colours.

'I want the music to manifest itself in the space. I try not to separate musicians from dancers but regard everyone as dancers and musicians. For me, dance is music.'

Putting musicians on stage alongside dancers is something you were doing

years before you embarked on *Requiem*. I'm thinking of your collaboration with the string orchestra Scottish Ensemble, and your works *Goldberg Variations* (2015) and *Prelude – Skydiving from a Dream* (2018). What prompted you to explore this form of dance performance?

'The initiative came from the Scottish Ensemble. Apart from being fantastic musicians, they like to explore new contexts. They've worked a lot with other artists and directors over the years, and we really clicked on a deeper level. We're still touring with *Goldberg Variations*, and in 2023, we'll be presenting it in the Netherlands and the UK.'

What are the challenges of collaborating with artists who don't normally use their bodies in the same way as dancers?

'It's about helping them to understand how to move on stage, how to walk, how to focus. I look for keys for each individual and getting them to solve the tasks with these keys. The Opera chorus is used to moving on stage, but I wanted them to play leading roles, to put them in the foreground. With the Scottish Ensemble, the process was completely different. When I

visited them in Edinburgh for the first workshop seven or eight years ago, I was pretty nervous. They were all lined up in the rehearsal studio when I arrived, in black and wearing some kind of dance socks. It was a bit comical. Today, they have much more experience.'

When the musicians are on stage together with the dancers, we suddenly 'see' the music through their bodies and movements. The music is decoded, the structure laid bare. It's like a new way of listening to music.

'I think you're right. Most of the time, we listen to music at home, or in a concert hall where the musicians are statically seated in a pit, but if the music is choreographed in the space it becomes clearer. You listen differently when music meets visual expression.'

In *Mozart's Requiem*, the set is dominated by a staircase that is as wide as the stage. How did that come into the picture?

'I found an old painting with lots of people going up the stairs and showed it to the set designer Bente Lykke Møller. We were thinking we could find a drama there, that the staircase

could be the starting point for a work about rituals surrounding death, and that takes place in that strange passage between life and that other thing, whatever it is.'

In 2019, two older retired dancers participated: Rolf Hepp, who sadly died in 2021, and Niels Simonsen. How did you come up with the idea of having two older guest dancers in the production?

'I like having a big age span on stage, whatever the production. It's interesting to have different kinds of body, both trim dance bodies and more 'ordinary' bodies. There's something honest and genuine about that. The chorus

consists of both young and old singers, whereas most dancers are young. The age variation makes it all a bit more human.'

What was the process of finding the structure and movements of the work?

'The most traditional approach is that the choreographer provides material and lets the dancers and chorus members interpret it to the best of their ability. I gave them tasks instead, like different ways of hitting with your body. What happens if you hit an imaginary concrete wall? What quality does this give to the movement? Or a rubber wall? Or a paper wall? Eventually, we've gathered

enough material to start composing in the room.'

A requiem is a Catholic death mass with Latin words about death and Judgement Day, but also about forgiveness and comfort. How much did you pay attention to the words?

'Not much at all. The idea was never to convey the liturgical texts as if it were a play. I focused more on the musical aspects, the overall content, and playing with the ritual. When you watch a dance or listen to music, it speaks to you more directly compared to when you read a text. If it's good, it's good, you don't need to understand it. I want this production to address everyone in a general way.'

Barn get en energi

annan än vuxna

TEXT: SHORA ESMAILIAN

FOTO: LARS KROON, EMMALISA PAULY

När den franska kompositören Camille Saint-Saëns i februari 1886 satte sig för att skriva på sin tredje symfoni infann sig ett stadium av prokrastinering. Det var helt enkelt för roligt och lustfyllt att i stället skriva på den svit som skulle komma att bli en av den klassiska musikens mest kända verk: *Djurens karneval*.

Faktum är att Saint-Saëns aldrig lät verket framföras offentligt av rädsla för att dess lättsinnighet skulle skada hans ställning som en seriös kompositör. När väl verket sattes upp efter hans död mottogs det med förtjusning och hyllningar.

Jag föreställer mig att dansarna i Skånes Dansteaters uppsättning av *Djurens karneval* – som framför allt vänder sig till barn och unga – har lika roligt som Camille Saint-Saëns hade när han skapade detta lekfulla alster. Humorn lyser igenom i varje rörelse och min hos dansarna. Något som förstärks ytterligare av den spanska koreografen Marcos Moraus säregna rörelsespråk.

– I Marcos Moraus rörelsespråk finns alla dessa isoleringar – rörelsen stoppas alltid någonstans, säger Riccardo Zandonà, som tidigare har dansat i föreställningen som nu ska ut på turné igen.

Silvia Delagneaus scenografi och fantasifulla kostymer ramar in föreställningen medan rörelse pågår non-stop under den knappa timme som dansarna uppträder.

Det är svårt att inte imponeras av den mängd koreografi och rörelsemönster dansarna måste minnas. Det går i ett och Marcos Morau har i vissa scener

fyllt varenda millisekund med rörelse.

– Vi dansare har lärt oss att minnas ända sedan vi började dansa. Hur kan en matematiker komma ihåg så många formler? Det är ungefär samma sak med dansare och danskombinationer. Minne är en del av vårt jobb, vi är tränade att lära oss stora mängder koreografi. Att komma ihåg stegen är inte det svåra, det svåra är att ge qualité till Marcos rörelser, säger *Djurens karneval*-kollegan Hanna Nussbaumer.

En annan utmaning i föreställningen är all rekvisita som dansarna använder sig av, allt från bollar till extraben.

– Rekvisitan är något man inte kan kontrollera helt. Den är ju inte en del av din egen kropp. Det är utmanande att levandegöra rekvisitan och när du kastar en boll till någon annan har du inte kontroll över rörelsen, säger Riccardo och tillägger ivrigt:
– Allt detta gör stycket intressant och trissar upp adrenalinet.

Den svartvita fantasivärlden som publiken bjuds in i är inte större än fem gånger fem meter, med två väggar och några dörrar. Man kan aldrig helt säkert veta vad det är för djur som rör sig på scenen men vi anar en spindel, en struts, en fisk och en elefant. Eller? För hur kommer det sig att en och samma dansare har två hängande snablar i stället för en?

– Verket är helt skapat från grunden – vi fick kostymer och rekvisita och började improvisera och undersöka hur vi kunde bli som djuret vi dansade. Men vi behövde inte efterlikna djuren på ett exakt sätt, det är ändå en abstrakt värld, säger Riccardo.
– Vi vill ge liv till djuren genom

”DET FINNS INGA NORMER FÖR BARN, DE ÄR KRISTALLKLARA OCH REAKTIVA MED VAD DE SER”

rörelse i Marcos koreografi som är väldigt invecklad och detaljerad. Hur förkroppsligar man djur genom allt detta? Jo, på ett förvrängt sätt, säger Hanna och tillägger:

– Djur är nyfikna och har sina absurda sätt att röra sig på. Om de är snabba kan de vara kaotiska, och om de är långsamma rör de en kroppsdel i taget.

Det har varit mycket att hålla i huvudet, men både Hanna och Riccardo berättar om den stora friheten de som dansare har haft att lägga till egna rörelser i koreografin. Ett exempel är de omfattande minspelen.

– Mimiken utvecklas över tid. Den kommer när man blir säker på de övriga rörelserna som i sig kräver mycket fokus och koncentration. När koreografin har satt sig i kroppen frigörs utrymme i huvudet för att låta karaktärerna och uttrycken komma till liv, bland annat genom mimiken, säger Hanna.

Djurens karneval är ett fysiskt krävande stycke för dansarna, men bland det roligaste de båda har gjort.

– För mig var det mer utmanande och ja, hundra procent roligare, säger Hanna.

– Jag håller med. Det är ett svårt verk. Det är komplext, men

samtidigt så roligt när verket blir ditt eget, säger Riccardo.

Och att spela för just barn ger en helt annan dimension till uppträdandet:

– Barn ger definitivt en annan energi än vuxna. För mig personligen är det väldigt upplyftande att uppträda för barn. Vuxna kan vara rädda för att uttrycka vad de känner – de är ganska reserverade. Barn har inte den barriären och visar vad de känner i stunden. Den energi som barnen ger känner jag på scenen och det är underbart att få vara en del av det. Man vet att man berör något inuti dem, säger Hanna.

Riccardo håller med:

– Det finns inga normer för barn. De är kristallklara och reagerar på vad de ser. Det finns inga filter och energin är omedelbar. Man förstår hur de reagerar, vad de tänker. De ifrågasätter inte.

– Det häftiga med *Djurens karneval* är att det är ett rätt så kort verk, men det rymmer så mycket och har så många bilder. Det är som en liten resa som man gör med barnen och man känner att man är med dem ända från början.

Children inject another kind of energy than adults

When the French composer Camille Saint-Saëns sat down in February 1886 to create his third symphony, he began procrastinating. It was simply far more fun and entertaining to write the suite that would become one of the most famous works of classical music: *The Carnival of the Animals*. The fact is that Saint-Saëns never allowed the piece to be performed in public for fear its light-heartedness would damage his reputation as a serious composer. When it was performed posthumously, it met with delight and admiration.

Imagine that the dancers in Skånes Dansteater's production of *The Carnival of the Animals* – aimed primarily at kids and youngsters – enjoy themselves as much as Camille Saint-Saëns did when he created his playful piece.

Every movement and expression of the dancers is imbued with humour. This is further emphasised by the Spanish choreographer Marcos Morau's singular dance idiom.

'Marcos Morau's dance style has all these isolations – movements always stop somewhere,' says Riccardo Zandoná, who previously danced in the production that is going on tour again.

Silvia Delagneau's set designs and imaginative costumes envelope the dancers, who are in continuous movement throughout the performance, which lasts for just under one hour.

It is hard not to be impressed by the sheer amount of choreography and movement patterns that the dancers need to memorise. The flow is continual, and Marcos Morau fills every millisecond of some scenes with motion.

'As dancers, we have practised memorising ever since we began dancing. How can a mathematician learn all those formulas by heart? It's sort of the same with dancers and dance combinations. Memorising is part of our job; we're trained to learn large amounts of choreography by heart. Remembering the steps isn't the difficult bit, what is hard is performing Marco's movements with quality,' says *The Carnival of the Animals* colleague Hanna Nussbaumer.

TEXT: SHORA ESMAILIAN

PHOTOS: LARS KROON

DANCERS: TIEMEN STEMERDING, SARAH BELLUGI KLIMA, RICCARDO ZANDONÁ, JING YI WANG, PATRICK BRAGDELL ERIKSSON

Another challenge in the performance is all the props used by the dancers, from balls to extra legs.

'The props aren't possible to control entirely. They're not part of your own body. It's a challenge to bring the props to life, and when you toss a ball to someone, you can't control the movement completely,' says Riccardo, and eagerly adds, 'All this makes the piece interesting and triggers your adrenaline.'

The black-and-white fantasy world that the audience is invited into only measures five by five metres, with two walls and a few doors. We can never be entirely sure what species the animals on stage are, but we venture a guess at a spider, an ostrich, a fish and an elephant. Or? For how come that dancer has two trunks dangling, and not just one?

'This work was created from scratch – we were given costumes and props and started improvising and exploring how to emulate the animals we were dancing. But we didn't need to mimic the animals exactly, this is an abstract world, after all,' says Riccardo.

'We wanted to bring the animals to life through movement, in Marco's choreography, which is very complex and detailed. How do you embody an animal in all that? Well, in a warped way,' says Hanna, and adds, 'Animals are very curious and have their absurd ways of moving. If they're fast, they can be chaotic, and if they're slow they move one part at a time.'

There's been a lot to keep track of, but both Hanna and Riccardo are enthusiastic about the freedom they had as dancers to add their own movements to the choreography. One example is the lively facial expressions. 'Facial expressions develop over time.

They come when you're comfortable with the other movements, which require a lot of focus and attention. When your body knows the choreography, there's room in your head to let the characters and expressions come to life, for instance through your face,' says Hanna.

The Carnival of the Animals is physically demanding for the dancers, but one of the most fun things the two ever did.

'For me, it was more challenging, and yes, one hundred per cent more fun,' says Hanna.

'I agree. Yes, it's a difficult piece. It's complex, but at the same time so enjoyable when you become one with the work,' says Riccardo.

And performing for kids adds a completely different dimension:

'Children definitively inject another kind of energy than adults. For me personally, it was a joy to perform for children. Grown-ups can be scared of expressing their feelings – they are rather reserved. Kids don't have that inhibition, and they show what they're feeling in the moment. The energy that children give is transmitted to me on stage, and it's wonderful to be embraced by it. You know you're reaching something inside them,' says Hanna. Riccardo agrees.

'Children aren't aware of norms, they are crystal clear and reactive about what they see. There are no filters and their energy is immediate. You understand how they react, what they're thinking. There's no second-guessing.'

'The great thing about *The Carnival of the Animals* is that it's comparatively short, and still so rich and full of images. It's like going on a little voyage with the children, and you feel that you're with them straight from the start.'

SKAPA DANS-VINNARNA XENIA OCH TILDE

FOTO: HÅKAN LARSSON

1. Grattis till Skåne-vinsten i Skapa Dans, Xenia Saunte och Tilde Gustafsson! Hur var det att tävla i Skapa Dans?

– Att tävla i Skapa Dans var en otrolig upplevelse. Det var spännande, kul och nytt. Vi fokuserade framför allt på varandra för att kunna genomföra koreografin. Därför kände vi oss lugna och inte alls nervösa när det var vår tur på scen. Att tävla i riksfinalen i Stockholm var också en fantastisk upplevelse.

– Det var en utmaning för oss båda att upprätthålla samma inställning som vid delfinalen. Men vi fokuserade på varandra och på vad vi ville förmedla med verket och det var till stor hjälp. Vi träffade även många fina människor och lärde oss massor. Det finns många minnesvärda stunder från resan.

2. Vad kan ni berätta om Tankesjälen?

– *Tankesjälen* är ett verk som är baserad på vår relation till varandra, men också gemensamma tolkningar av hur man kan hantera smärta. Att man inte är ensam utan kan mötas och hitta varandra i känslan och bli av med smärtan

tillsammans. Det är en dans som belyser människans beroende av andra. Vi har båda vår dansbakgrund i streetdance men rör oss ut i ett experimentellt område i denna koreografi.

3. Hur skapade ni verket?

– Vi såg våra styrkor och svagheter från början. Att vi båda är starka individer var en utmaning. Det blev en styrka att vi dessutom har förmågan att lyssna in varandra och synka oss. Det första vi gjorde var att hitta en stark berättelse som vi utgick från. Vi koreograferade verket från slutet till början.

4. Vad betyder dansen för er?

Tilde: Dans har en enorm betydelse för mig, det är min uttrycksform. Dansen ger mig energi, glädje och får mig att må väldigt bra. Det är mitt sätt att uttrycka mig på när orden inte räcker till, det betyder allt.

Xenia: Dans är viktigt för mig för det leder mig till en plats där jag kan släppa all press. Dans är min uttrycksform och passion.

SKAPA DANS -WINNERS XENIA AND TILDE

1. Congratulations on winning first prize in Skapa Dans in Skåne, Xenia Saunte and Tilde Gustafsson! What was it like to compete in Skapa Dans?

Competing in Skapa Dans was an incredible experience. It was exciting, fun and new for us. We focused on each other to be able to carry through the choreography, which made us feel calm and not at all nervous when it was our turn to go out on stage. Competing in the national final in Stockholm was also a fantastic experience. However, it was a challenge for both of us to maintain the same attitude as in the semi-final. But we focused on each other and on what we wanted to convey with the work and that was a great help. We also met many nice people and we learned a lot. There are many precious moments we will remember from the journey.

2. What can you tell us about *Tankesjälen*?

Tankesjälen (*The Thinking Soul*) is a piece based on our relationship to each other, but also common interpretations of dealing with pain. You are not alone, you can meet each other in your emotions, and work through grief together. It is a dance that highlights human's dependence on each other. We both have dance backgrounds in street dance, but in this choreography we move into an experimental area.

3. How did you create your work?

We instantly saw our strengths and weaknesses. The fact that we are both strong individuals was a challenge. It became a strength that we also have the ability to listen and tune in to each other. We found a strong story to work from, and then we choreographed the piece from the end to the beginning.

4. What does dance mean for you?

Tilde: Dance has a huge meaning for me. It gives me energy, joy and makes me feel good. It's my way of expressing myself when words aren't enough, it means everything.

Xenia: Dance is important to me because it brings me into a zone where I can release pressure. Dance is my form of expression and my passion.

PHOTOS: HÅKAN LARSSON & PRIVATE

A woman with long dark hair, wearing a blue and black camouflage patterned shirt, is pulling a white sheet over her head. She has a surprised or excited expression. She is wearing a colorful beaded bracelet on her right wrist. The background is dark and textured.

DANSEN VISAR
VÄGEN TILL EN
FÖRUNDERLIG
PLATS

TEXT: GUSTAV SIGALA HAGGREN
FOTO: EMMALISA PAULY

Hur skapas trygga rum så att unga dansare vågar kliva in och hitta sina egna uttryck? Maria Pilar Abaurrea Zardoya och Kit Brown leder flera dansprojekt med barn och unga som målgrupp. De är överens om att framgångskonceptet är utrymme för lek och att verkligen se varje deltagare.

Sommaren 2022 befinner sig Maria Pilar Abaurrea Zardoya och Kit Brown på Drottninghögsskolan i Helsingborg. De är där för att göra dansworkshoppar med elever som går i fjärde och femte klass. Arbetet med eleverna ska lägga grunden till föreställningen *Time Loops* av Rachel Tess och Ulrich Ruchlinski – ett communityprojekt där Skånes Dansteater utforskar modern dans i möten med olika grupper i Skåne.

Eleverna på Drottninghögsskolan har inte självmant valt att delta i projektet och de flesta vet inte vad modern dans är för något. Så hur lyckas dansledarna få de här eleverna intresserade?

– Du vill alltid skapa en kontakt med dina deltagare. När det gäller unga deltagare är det extra viktigt att du lär dig vilka de är. Vi satt och pluggade elevernas namn i bilen. Sedan hjälper det att kunna någon detalj om varje deltagare, säger Kit. Maria Pilar håller med:

– Deltagarna behöver känna sig sedda utan att känna sig iakttagna. Du är inte bara någon i en grupp bestående av 20 personer. Du är den du är, och jag ser dig. Genom att skapa egna flaggor kunde eleverna på ett konkret sätt berätta vilka de var. Några elever skapade nationella flaggor medan andra gjorde flaggor med katter på. Flaggorna användes sedan i en parad som en del av dansnumret.

Tryggheten i ett rum skapas också med lek och humor och genom att hitta gemensamma referenspunkter. I processen arbetar deltagare och ledare fram ett språk tillsammans.

– Jag blev inspirerad av Kit när han försökte nå barnen genom att närma sig deras intressen, till exempel genom att prata om olika spel eller filmer, säger Maria Pilar.

– Det är till exempel väldigt effektivt att lära sig några TikTok-danser. Om du under en workshop ropar *Material girl* och börjar dansa, så är de dina bästa vänner för alltid, säger Kit.

När *Time Loops*-projektet reste vidare till andra platser i Skåne var det både unga och äldre dansare som deltog. Flera gånger märkte dansledarna hur självförtroendet stärktes särskilt bland de yngre deltagarna. De minns mamman till en av deltagarna som började gråta när hon såg repetitionerna. Dottern hade aldrig tidigare vågat uttrycka sig i en grupp, men nu dansade hon i ett rum med människor som nyss varit främlingar för henne.

– De här unga människorna hittade ett sätt att uttrycka sig och vara sig själva, och de gjorde det genom att dansa, säger Maria Pilar.

Kit menar att många av dansarna på Skånes Dansteater har gjort en liknande resa.

– Många av oss var introverta som barn och jag tror att dansen visade vägen till en förunderlig plats där vi vågade vara oss själva. Dans är en social aktivitet. Du bygger nästan upp en kärlek till dansen innan du utvecklar tekniken, säger han.

Men för att skapa ett tryggt och fritt rum krävs en viss styrning. Att ha för många val kan skapa ångest. I stället handlar det om spegling, säger dansledarna och förklarar:

– Det krävs en försiktig balans mellan struktur och demokrati. Jag föreslår en rörelse, de lägger till någonting, jag speglar vad de gör och skickar tillbaka rörelsen något förändrad. Till slut vet du inte vem som gjort vad i rörelsen, säger Kit.

– Vad vi än gör, gör vi tillsammans. Vi lämnar inte dem ensamma med en koreografi. Vi dansar med dem, säger Maria Pilar.

The dance shows us the way to a wondrous place

How are safe spaces created so young dancers dare to step in and find their own expression? Maria Pilar Abaurrea Zardoya and Kit Brown conduct several dance projects with children and young people as the target group. They agree that the key to success is space for playing and to really acknowledge each participant.

In the summer of 2022, Maria Pilar Abaurrea Zardoya and Kit Brown are at Drottninghögsskolan in Helsingborg. They are there to hold dance workshops with schoolkids in years 4 and 5.

48

Their work with the kids will form the basis for the *Time Loops* performance by Rachel Tess and Ulrich Ruchlinski – a community project where Skånes Dansteater explores modern dance in encounters with different groups in Skåne. Schoolkids at Drottninghögsskolan haven't chosen to participate in the project and most of them don't know what modern dance is. So how do the dance leaders get them interested?

'You always want to create contact with the participants. With younger people it is particularly important that you get to know who they are. We were practising their names in the car. It also helps to know at least one thing about each one of them,' says Kit.

Maria Pilar agrees: 'They need to feel seen but not observed. You are not just someone in a group of twenty. You are who you are and I see you.'

By creating their own flags, the students could talk about who they were in a concrete way. Some students

created national flags while others made flags with cats on. The flags were then used in a parade as part of the dance number.

Safety in a space is also created with joy and humour and by finding common reference points. Participants and leaders worked on a language together in the process.

'I observed Kit and it was really inspiring how he was trying to enter from their own interests, by talking about different video games or movies,' says Maria Pilar.

'It can be quite effective to learn some Tik Tok dances. If you at some point during a workshop shout *Material girl* and do the movement, they will be your best friend forever,' says Kit.

When the *Time Loops* project moved on to other locations in Skåne, both young and older dancers participated. The dance leaders noticed several times how self-confidence, especially among the younger participants, became stronger.

They remember the mother of one of the contestants who started crying when she saw the rehearsals. Her daughter had never dared express herself in a group before, but now she was dancing in a room with people who had recently been strangers to her.

'These young people found a way of expressing themselves and being themselves, and they did it through dance,' says Maria Pilar.

Kit believes that many of the dancers at Skånes Dansteater have made a similar journey.

'Many of us were introverts as children and I think that dancing showed us the way to a wondrous place where we could be ourselves. Dancing is a social activity. You almost build the love of it before you build the technique of it,' he says.

But you need a certain level of control to create a safe and free space. Having too many choices can create anxiety. Instead, the dance leaders say it's about mirroring, and explain:

'It requires a careful balance of structure and democracy. I suggest a movement, they put something in it of themselves, you take what they give and reflect it back with something added. In the end you are not really sure who created what in the movement,' says Kit.

'Whatever we do, we do it together. We don't leave them alone with a choreography. We are dancing with them,' says Maria Pilar.

TEXT: GUSTAV SIGALA HAGGREN
PHOTO: EMMALISA PAULY

YOUTH AND CREATIVITY

SKÅNES DANSTEATER

Dansa genom kriget

TEXT: CELINE ORMAN

FOTO: CARL JOHAN FOLKESSON

Viktoriia Khoroshylova och Viktoriia Slieptsova är två ukrainska dansare och koreografer som har residens på Skånes Dansteater sedan juni 2022. Under sin tid här har de skapat och framfört flera dansverk, både egna och tillsammans. Förutom sitt konstnärliga arbete på Skånes Dansteater är de båda engagerade i att fortsätta främja dansverksamheten i Ukraina trots kriget.

Viktoriia Slieptsova är danspedagog och ger klasser i balett, modern dans och folkdans. Innan kriget undervisade hon på Regional Palace of Children and Youth i centrala Charkiv. Det var som ett andra hem för barnen, berättar Viktoriia Slieptsova. Men i mars 2022 träffade en missil byggnaden intill palatset, som nu är totalförstört och ligger öde. Många barn har flytt med sina familjer till andra länder, medan några är kvar i Charkiv.

50

Men Viktoriia Slieptsova fortsätter att ge klasser online för att träffa sina elever. – Vi har digital undervisning fyra gånger i veckan. Jag ser mina tjejer i små rutor på skärmen, och de studerar flitigt alla rörelser. Men träffarna handlar mest om att upprätthålla det viktigaste, samhörigheten.

Dansklasserna online blir ett sätt för barnen att mötas och känna kopplingen till ett normalt liv. Många barn är oroliga för framtiden, men Viktoriia Slieptsova ingjuter hopp om att de snart kommer ses igen.

– Jag lär dem nya danssekvenser, och varje gång påminner jag om att vi kommer att mötas på riktigt när kriget är över och framföra danserna tillsammans på 60-årsjubileet för vår organisation, säger Viktoriia Slieptsova.

Viktoriia Khoroshylova är en av initiativtagarna till Youtube-kanalen *Let the body speak*. Där publiceras dansverk av ukrainska dansare och koreografer sedan Rysslands invasion i Ukraina i februari 2022. Projektet är ett samarbete mellan Contemporary Dance Platform i Ukraina och danscentrumet The Place i London och stöds av British Council. Viktoriia Khoroshylovas roll är att kommunicera om projektet och uppmuntra ukrainska danskonstnärer, både de som är kvar i landet och de som är spridda runtom i världen, att fortsätta vara verksamma trots situationen.

Många danskonstnärer slutade dansa när kriget började. Men så dök en del dansvideos upp på Facebook som reflekterade över kriget, till exempel dans till ljudet av flyglarm. Då kom idén till att göra ett videoarkiv på Youtube, berättar Viktoriia Khoroshylova och fortsätter:

– En dansares kropp är väldigt känslig, och vi reagerar starkt på ljud och andra intryck. Vi kan därför använda vårt uttryck för att förmedla och dela känslan av krig. Idén med projektet *Let the body speak* är att skapa ett videoarkiv för att dokumentera

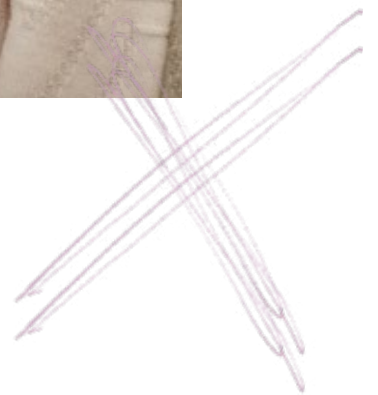

dansuttryck och reflektioner under krig. Det har blivit en omfattande samling korta känsloladdade koreografier. Youtube-kanalen fungerar också som en plattform där ukrainska koreografer kan utbyta rörelsepraktik och erfarenheter. Samtidigt är kanalen ett sätt att visa världen vad samtida dans kan vara. Dansverken är visuella bevis på dansprocesser som inträffar efter den 24 februari 2022, och kanalen kommer vara aktiv och publicera nya verk fram till krigets slut.

Viktoriia Khoroshylova berättar att videoarkivet kan bli viktigt ur ett historiskt perspektiv.

– Just nu är vi mitt inne i det här och försöker fortsätta med våra liv och vårt konstnärliga arbete, men med lite perspektiv kan videoarkivet användas som grund för forskning och analys om tiden vi lever i nu.

DANCE THROUGH WAR

TEXT: CELINE ORMAN
PHOTOS: CARL JOHAN FOLKESSON

Viktoriiia Khoroshylova and Viktoriia Sliptsova are two Ukrainian choreographers who have been in residence at Skånes Dansteater since June 2022. During their time in Malmö, they have created and performed several dance works, both individually and together. In addition to their artistic work at Skånes Dansteater, both are committed to support dance activities for Ukrainian dancers despite the war.

52

Viktoriiia Sliptsova is a dance pedagogue in ballet, modern dance and folk dance, and before the war she was teaching at Kharkiv Regional Palace of Children and Youth in central Kharkiv. "It was like a second home for many of the kids," Viktoriiia Sliptsova explains, but when a missile hit a building next to their dance venue in March 2022 everything changed. Now the building is completely gutted and lies deserted. Many children have fled with their families to other countries, while some are still in Kharkiv.

But their dance training continues as Viktoriiia Sliptsova now teaches online to keep in contact with her young students. 'We have online dance classes four times a week. I see my girls in small squares on my screen and they diligently study every movement. But the most important part of the sessions is to maintain a sense of community. The sessions are a way for the children

to feel connected to a normal life.' Many of them are worried about the future, but Viktoriiia Sliptsova instils hope. 'I teach them new dance sequences and each time I remind them that we will meet again and perform the dances together on the 60th anniversary of our organisation,' says Viktoriiia Sliptsova.

Viktoriiia Khoroshylova is one of the initiators of the YouTube channel *Let the body speak*, where dance works by Ukrainian dancers and choreographers have been published since Russia's invasion in February 2022. The project is a collaboration between the Contemporary Dance Platform in Ukraine and the dance centre The Place in London and is supported by the British Council. Viktoriiia Khoroshylova's role is to communicate about the project and encourage Ukrainian dance artists, both those who remain in the country and those who are scattered around the world, to continue their work despite the situation.

Many dance artists stopped dancing when the war started. But quite soon dance videos started to appear on Facebook, reflecting on the war, like dancing to the sound of air raid sirens. Then the idea came to make a video archive on YouTube, says Viktoriia and continues 'A dancer's body is very sensitive, so we react strongly to sounds like air raids and bombs. We can use our expression to convey and share the feeling of war.'

The idea behind the project *Let the body speak* is to create a video

archive to document dance expressions and reflections during war. It has become an extensive collection of short emotional choreographies. The YouTube channel also serves as a platform for Ukrainian choreographers to exchange movement practices and experiences. At the same time, the channel is a way to show the world what contemporary dance can be. The dance works are visual evidence of dance processes that has occurred after 24 February, 2022, and the channel will be active

and publish new works until the end of the war.

Viktoriiia Khoroshylova says the video archive can become important from a historical perspective. 'Right now, we are in the middle of this and trying to continue with our life and artistic work, but with some perspective, the video archive can be used as a basis for research and analysis concerning the times we live in now.'

Poetiskt svängrum
i kostymateljén

TEXT: SHORA ESMAILIAN
 FOTO: CARL JOHAN FOLKESSON

Det är tidig morgon dagen efter den lyckade premiären av Helena Franzéns och Johanna Nuutinen dubbelverk *Franzén/Nuutinen*. Jag har tvingat upp kostymdesignern Helle Carlsson till en tidig frukost för en intervju i Malmö innan Stockholmståget tar henne hem. Gårdagskvällens eufori håller ännu i sig, och inga spår av trötthet syns i Helle Carlssons ansikte.

Det var faktiskt i Malmö som hennes bana inom kostymdesign började när hon för femton år sedan började arbeta på SVT som kostymassistent till kostymdesigner Kajsa Tosting. För att bejaka sina konstnärliga ambitioner – något som särskilt lyser igenom i föreställningen *Franzén/Nuutinen* – studerade Helle Carlsson i början av 10-talet på Dramatiska Institutet i Stockholm. Förutom några kortare nedslag hos Norrdans i Härnösand är de här dansverken de första som som Helle gör "på riktigt". Det var Skånes Dansteaters konstnärliga ledare Mira Helenius Martinsson som bjöd in Helle till ett samarbete med koreograferna Helena Franzén och Johanna Nuutinen.

– Mira visste att jag hade jobbat med många olika sceniska processer och kroppar och ville dessutom ha samma team för scenografi, kostymdesign och ljusdesign i båda verken. Johanna och Helena är två väldigt olika sökare inom sitt fält. Jag tror det var därför Mira tyckte att det var en bra idé att ha mig som kostymdesigner; som för att kombinera och göra två sidor av samma mynt.

Inspelad syntolkning

För personer med olika grader av synnedsättning finns en inspelad syntolkning av båda verken i "Franzén/Nuutinen". Syntolkningen är poetiskt formulerad av dansaren Kit Brown i nära samarbete med dansarna i och skaparna bakom föreställningen. Den finns tillgänglig vid varje föreställning, både på svenska och engelska.

Skicka e-post till:
dialog@skanesdansteater.se eller
 ring 0703-44 58 11 för frågor om
 syntolkningen.

”JUST FÖR
ATT DET INTE
FINNS ETT
MANUS ATT
FÖRHÅLLA SIG
TILL FINNS DET
EN POETISK
FRIHET I
DANSEN”

56

Det är speciellt att jobba med dans som konstform, säger Helle. I en opera finns ett libretto, på teatern finns ett manuskript. Men de redskapen har inte dansen, och det största koreografiska arbetet sker under arbetsprocessen tillsammans med dansarna, vilket kan vara utmanande för en kostymdesigner.

– När jag började fanns en konceptuell grundidé från koreografernas sida, men den var fortfarande vag och kostymerna behövdes bestämmas innan dansarna fanns på plats.

En annan utmaning var att inte klä på dansarna för mycket.

– Min ambition har varit att kostymerna ska hjälpa rörelsen och kroppen, inte hindra den. Det viktigaste uttrycket i en dansföreställning är ju ändå dansarna och koreografin, säger Helle.

Ändå blev den mest utmärkande kostymen i Helena Franzéns verk *Once a whisper* väldigt stora kappor – målade i rostfärgade toner som en akvarell och påminner om lav och mossor som växer på en klipphäll. Och de kan dölja precis allt.

– Helena hade pratat om naturen och metamorfos och efter att ha samlat på mig bildinspiration och lyssnat på musiken av verkets kompositör Joep Beving, fick jag idén kring ett skyddande och kamouflerande plagg. Det var så de stora kapporna växte fram.

Johanna Nuutinens tankar kretsade mer kring närhet och sensibilitet, och hon berättade i ett tidigt skede att hon ville ha ett mörkt rum med stroboskop.

– När jag skulle träffa Johanna i Helsingfors så tecknade jag olika stora former och tänkte att hon kommer att tycka att jag är stollig som presenterar abstrakta teckningar, men Johanna gillade teckningarna och jag tänkte: ”Herregud, hur ska jag göra det här, det är ju bara en stor blubb med ben. Hur ska de kunna dansa i det här?”

Så hon utformade dem som skuggfigurer, nästan som en mardröm, som den där stora klädhögen i sovrummet som i mörkret ser ut som en person. Och på scenen, i det snabbt blinkande ljuset ser det väldigt dystopiskt ut.

Det fanns en avgörande anledning till att Helle tillät sig själv att tänka så stort och vilt kring de kostymer som hon har designat till dessa verk.

– Det gick att genomföra idéerna tack vare Malmö Operas kostymateljé. Jag vet hur otroligt skickliga de är, och det var inga problem att be dem tillverka sex handmålade kappor. De har kompetensen, tiden och budgeten. Hade det varit en

liten produktion på någon annan teater hade jag aldrig haft möjlighet att förverkliga dessa idéer. Det har varit dödslyxigt.

En kostymdesigner är med nästan hela processen från idé till färdig föreställning. Helle berättar om de första tvådimensionella skisserna vid skrivbordet som hon sedan omvandlar till tredimensionella. Hur tyger väljs ut, klipps till och färgas i en ateljé för att sedan provas ut i ett provrum.

– Sen börjar repetitionerna i dansarnas privata gympabyxor och omaka strumpor och man får använda fantasin för att föreställa sig hur kostymerna kommer att bli när de flyttar in på scen. Och så händer det säkert något när publiken kommer in. Det var underbart att se båda verken. Så fantastiska dansare!

Helle har fått blodad tand för dans som konstform.

– Just för att det inte finns ett manus att förhålla sig till, finns det en poetisk frihet i dansen. Att jobba med bara form har varit rätt skrämmande för mig som annars har ett stort kontrollbehov men det har varit otroligt roligt.

FOTO: EMMALISA PAULY

DANSARE: ANGE-CLÉMENTINE HIROKI, MICHAEL MARQUEZ, MARIA PILAR ABAURREA ZARDOYA

POETIC WIGGLE ROOM IN THE COSTUME STUDIO 2.

TEXT: SHORA ESMAILIAN

PHOTOS: CARL JOHAN FOLKESSON

It's early in the morning the day after the successful premiere of Helena Franzén's and Johanna Nuutinen's double bill *Franzén/Nuutinen*. I have forced the costume designer Helle Carlsson to meet me for an early breakfast interview in Malmö before her train home to Stockholm. Last night's euphoria has not ebbed away, and Helle Carlsson's face shows no sign of tiredness.

It was actually in Malmö that her career as a costume designer began fifteen years ago, when she started at Swedish Television as a trainee with Kajsa Tosting. Embracing her artistic goals – which are especially apparent in the production of *Franzén/Nuutinen* – Helle Carlsson studied at the Stockholm Academy of Dramatic Arts in the 2010s. Apart from a few short stints at Norrdans in Härnösand, these are the first dance works Helle has designed 'for real'. It was the artistic director of Skånes Dansteater Mira Helenius Martinsson, who invited Helle to a collaboration with the choreographers Helena Franzén and Johanna Nuutinen.

58

'Mira knew I had experimented with different styles, bodies, processes, and she wanted both works to have the same crew for stage sets, costumes and lighting. Johanna and Helena are two very different seekers in their field. I think that's why Mira thought it would be a good idea to have me as their costume designer, to combine and create two sides of the same coin.'

'It's special, working with the art of dance,' says Helle. An opera has a libretto, a play has a script. But dance doesn't have those tools, and most of the choreographic work takes place in the process with the dancers, and that can be challenging for a costume designer.

'All I had to start with was a basic idea from the choreographers, but it was still vague, and the costumes had to be made before the dancers arrived.'

Another challenge was to keep the costumes light. 'The dancers have to be able to move, and the costumes should help their bodies, not impede them,' says Helle. Still, the most eye-catching costumes in Helena Franzén's work *Once a Whisper* were the huge coats – painted in rust shades like watercolours, and resembling lichen and moss growing on rocks. And they can hide absolutely everything.

'Helena had talked about nature and metamorphosis, and after beginning by gathering visual inspiration and listening to a lot of music, I spontaneously came to think of camouflage. That was how the big coats came about.'

Johanna Nuutinen's thoughts were more on intimacy and sensitivity and she communicated from the start she wanted a dark room with a stroboscope.

'Before meeting Johanna in Helsinki, I made sketches of various large shapes and thought she would think I was crazy when I presented abstract drawings, but Johanna liked my drawings, and I thought, 'My god, how am I ever going to do this, it's just a huge blob on legs. How can they dance in this?'

So, she designed them as shadow figures, almost like a nightmare, like that big pile of clothes in the bedroom, that looks like a person in the dark. And on stage, in the fast-blinking lights, it looks very dystopic.

There was one crucial reason why Helle allowed her ideas to run wild on the costumes she designed for the two works.

'I knew it would be possible to put my ideas into practice thanks to the workshops at Malmö Opera. I know how skilful they are, and that it

wouldn't be a problem making six hand-painted coats. They have the craftsmanship, the time and the budget. Had it been a small production, they could never have afforded any of this. It's been a massive privilege.'

Costume designers participate in almost the whole process, from concept to premiere. Helle describes the first two-dimensional sketches made at her desk, which she then transforms into three dimensions. How the fabrics are chosen, cut and dyed in a studio, before fittings start. 'Then come rehearsals in tights and mismatched socks, and you try to

imagine what the costumes will look like on stage. And then, something happens once the audience comes in. It was wonderful seeing the two works. Such fantastic dancers!'

Helle has whetted her appetite for dance.

'Not having a script to relate to means that there is a poetic freedom in dance. Working with just shapes has been rather terrifying for me, because I'm a control freak, but it was also amazing fun.'

*'NOT HAVING A SCRIPT TO RELATE TO MEANS THAT THERE IS A **POETIC FREEDOM** IN DANCE.'*

Recorded audio description

For persons with visual impairments, we have recorded an audio description of both pieces in 'Franzén/Nuutinen'. The poetic audio description is written by dancer Kit Brown and made in close collaboration with the performers and creators. It is available at every performance in both English and Swedish.

Email dialog@skanesdansteater.se or call +46 (0)703-44 58 11 for enquiries about audio descriptions.

FRIHETEN I SAMTIDA DANS

På Skånes Dansteater ska alla människor kunna uttrycka sig med sin kropp och utforska dans och rörelse. Den som har en funktionsvariation kan testa på samtida dans i en Idance-workshop. Embla Mårtensson har varit Idance-dansare i flera år. Nu gör hon sin praktik på dialog-avdelningen på Skånes Dansteater och är en av ledarna för workshopparna.

Ända sedan Embla Mårtensson var liten har hon drömt om att dansa. Hur mycket hon än drömde kunde hon inte tänka sig att det en dag skulle bli verklighet. Men så träffade hon dansaren Madeleine Månsson som visade att dörren till dansen stod vidöppen.

– Jag började på Idance främst för att Madeleine höll i workshoppen. Hon använder rullstol precis som jag. Om du googlar dansare får du upp den typiska smala kvinnan som står med ett ben i luften. Men Idance visar en annan bild. Här kan personer med funktionsvariationer få en chans att uppleva samtida dans utifrån sina egna kroppar. Hit kan du komma med noll danserfarenhet. Du jobbar utifrån vad du har.

Från att ha varit Idance-deltagare är Embla nu med och leder workshopparna.

– Jag har hittills varit hjälpledare och inte lett en egen workshop än. Jag känner fortfarande att jag vill ha en mer erfaren ledare i rummet. Samtidigt har jag varit med i Idance i flera år och kan upplägget jättebra. Jag känner de flesta deltagarna vilket är bra för

min trygghet men det är samtidigt lite tråkigt eftersom vi vill få in nya deltagare till Idance.

Att locka nya deltagare är något som Embla arbetar med under sin praktik. Hon mejlar dagliga verksamheter, skolor och andra organisationer och berättar om Idance.

– Många vet inte att Idance finns. Dessutom tror jag att många inte kan se att någon med ett funktionshinder skulle kunna dansa.

Det är du ett levande bevis på. Vad var det som fick dig att våga?

– Det var nog Madeleine.

Hur kände du i det ögonblicket? Hon kan göra det, varför skulle inte jag kunna göra det?

– Ja, exakt så var det!

Vad betyder dansen för dig i dag?

– Innan jag började med modern dans gick jag på rullstolsdans och dansade bland annat bugg. Jag tror att modern dans passar mig bäst därför att det är så fritt. Även om det finns en koreografi ska du tolka den med din dans. Det är så fint, du kan lägga till vad du vill.

Sommaren 2022 var Embla med i ensemblen när Skånes Dansteater var med och framförde *Hör barnets röst* – ett hoppfullt spektakel på Malmö Sommarscen.

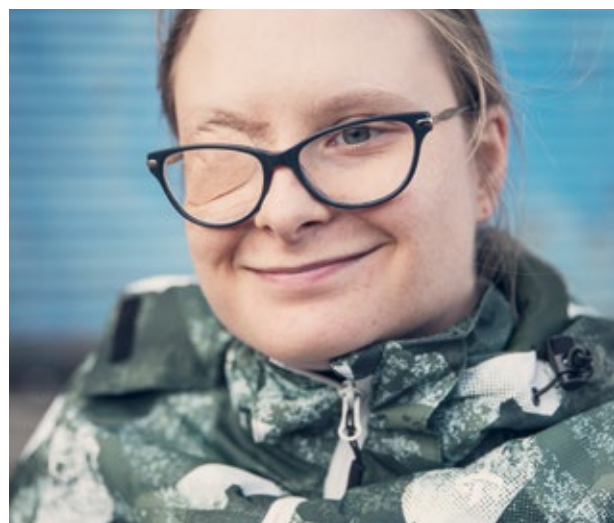
– Jag var livrädd att jag skulle glömma något. Men det gick jättebra. Det visade sig att det är lättare att komma ihåg koreografi än vad jag trodde. Att vara med i en föreställning till-

sammans med dansare från Skånes Dansteater är något som Embla gärna gör igen.

– Det är fantastiskt att arbeta med alla dansare som är här. De är så coola människor, och det känns så himla häftigt att jag får vara med i det här sammanhanget.

Vad hoppas du på i framtiden?

– Det hade varit underbart att dansa i fler föreställningar, åka på turné och dansa på olika scener.

The freedom of contemporary dance

TEXT: GUSTAV SIGALA HAGGREN
PHOTO: EMMALISA PAULY

Everyone at Skånes Dansteater should have the opportunity to express themselves with their bodies and explore dance and movement. Anyone with disabilities can try contemporary dance at an Idance workshop. Embla Mårtensson has been an Idance dancer for several years. Now she's doing her internship at the dialogue department at Skånes Dansteater and is one of the workshop leaders.

62

Embla Mårtensson dreamed of dancing ever since she was a child. No matter how much she dreamed, she couldn't imagine that it would come true one day. But then she met the dancer Madeleine Månsson, who showed her that the door to dance was wide open.

'I started at Idance because Madeleine had the workshop. She uses a wheelchair just like me. If you google dancers, you get the typically thin woman standing with one leg in the air. But Idance shows a different picture.'

Here, people with disabilities can experience modern dance based on their own bodies. You can come with zero dance experience. You work on the basis on what you have. Embla now leads workshops after being an Idance participant.

'So far I have been an assistant leader and have not led my own workshop yet. I still feel like I want a more experienced leader in the room. At the same time, I have been involved in Idance for several years and know the structure very well.'

I know most of the participants, which helps me feel secure but it's also a bit unfortunate because we want to bring in new people to Idance.'

Attracting new people to take part is something that Embla is working with during her internship. She emails daily activity centres, schools and other organizations and

tells them about Idance.

'Many people don't know that Idance exists, and I think a lot of people can't imagine that someone with a disability could dance.'

You are living proof of that. What made you dare?

'It was probably Madeleine.'

How did you feel at that moment? She can do it, so why can't I?

'Yes, that's exactly how it was!'

What does dance mean to you today?

'Before I started modern dance, I went to wheelchair dance and danced 'bugg' (a Swedish four-step dance). I think modern dance suits me best because it's so free. Even if there is a choreography, you have to interpret through your own dance. It's so good, you can add whatever you want.'

In the summer of 2022, Embla was in the troupe when Skånes Dansteater performed *Hör barnets röst – ett hoppfullt spektakel* (*Hear the voice of the child – a hopeful spectacle*) at Malmö Sommarscen.

'I was terrified that I would forget something. But it went great. Remembering choreography is easier than I thought.'

Being in a performance together with dancers from Skånes Dansteater is something that Embla would love to do again.

'It's fantastic to work with all the dancers here. They are such cool people and it feels so awesome that I get to be part of this.'

What do you hope for in the future?

'It would be wonderful to dance in more shows, go on tour and dance on different stages.'

POSTERFOTO: JOHAN SUNDELL
 FOTO REPETITIONER: JEAN LOUIS FERNANDEZ
 DANSARE: KAT NAKUI, IRIS TELTING

Korta frågor till Liam Francis

Liam Francis är en frilansande dansare och koreograf från Storbritannien. Han har bland annat dansat i välkända Rambert Dance Company. Våren 2022 vann han Skånes Dansteaters produktionspris under RIDCC, Rotterdam International Duet Choreography Competition. Nu skapar han en alldeles ny utomhusföreställning för Skånes Dansteater.

Going steady är en lekfull uppvisning av människors och djurs relationer och uppvaktningsritualer. Fem dansare tar sig från en spännande början till ett sorgligt slut och allt däremellan. Under tiden ackompanjeras de av en gnutta Ethio-jazz – traditionell etiopisk musik blandad med jazz-, afrofunk-, latino- och soulrytmer.

1. Vad är det med uppvaktningsritualer som du tycker är intressant?

Jag älskade serien *Life story* av zoologen David Attenborough som undersöker hur djur lyckas övervinna utmaningar som hotar deras fortlevnad och så småningom får ungar. Jag gillade särskilt avsnitten om uppvaktning. Efter att ha sträcktittat på serien tänkte jag; skulle det inte vara kul att uttrycka intresse för en partner genom en samling glänsande föremål och en översvallande dans, precis som flamlövsalsfågeln? Det faktiska utförandet och nyanserna i djurens uppvaktningsritualer intresserade mig extra mycket. Jag kunde också känna igen vissa likheter med mänskliga beteenden. Det har satt igång komiska och underhållande tankar som påverkar hur jag nu ser på människor som flirtar och uppvaktar.

2. Hur påverkas din kreativa process av att *Going steady* kommer att spelas utomhus?

Det här uppdraget ger mig utmaningen att göra ett verk som ska passa olika sammanhang och platser. Jag har väldigt lite kontroll över bakgrunden som ramar in verket. Den kommer alltid förändras, så fokus kommer enbart ligga på dansen. Utan scen, ljus eller scenografi kommer vi bara använda kroppar och kostym för att skapa en värld som kan ta oss till olika platser och berätta en historia – och det gör mig verkligen peppad!

Short questions to

Liam Francis is a freelance dancer and choreographer from the UK. He has danced with highly acclaimed Rambert Dance Company. In 2022 he won Skånes Dansteater's production prize at the Rotterdam International Duet Choreographic Competition and now creates a new outdoor performance for the company.

Going Steady is a playful exposé into the relationships and courting rituals of humans and animals. Five dancers make their way through exciting beginnings, sad endings and everything in between, whilst being accompanied by a sprinkling of Ethio Jazz – traditional Ethiopian music with jazz, Afro-funk, soul, and Latin rhythms.

2. How does it affect your creative process that *Going Steady* will be performed outdoors?

This commission provides me with the challenge of making one work to fit varying contexts/spaces. I have very little control over the constantly changing backdrop that frames the work, so the focus will fall solely on the dance. With no stage, set or lights, we will use only bodies and costume to create a world that can inhabit a variety of spaces and tell a story – this really excites me.

66

1. What is it about courting rituals that you find interesting?

I loved the series *Life Story* by biologist David Attenborough, which looks at how animals overcome challenges to continue their bloodlines and eventually have offspring. I especially liked the episodes on courtship. After binge watching the series I thought, wouldn't it be fun to express your interest in a mate through a collection of shiny objects and a flamboyant dance, just like the Flame Bower bird? I particularly found the performance, the matter of fact-ness and the nuance of animal courting rituals interesting. I could also recognise some similarities with human behaviours, which has put a comical and entertaining spin on how I now see human acts of flirting and courtship.

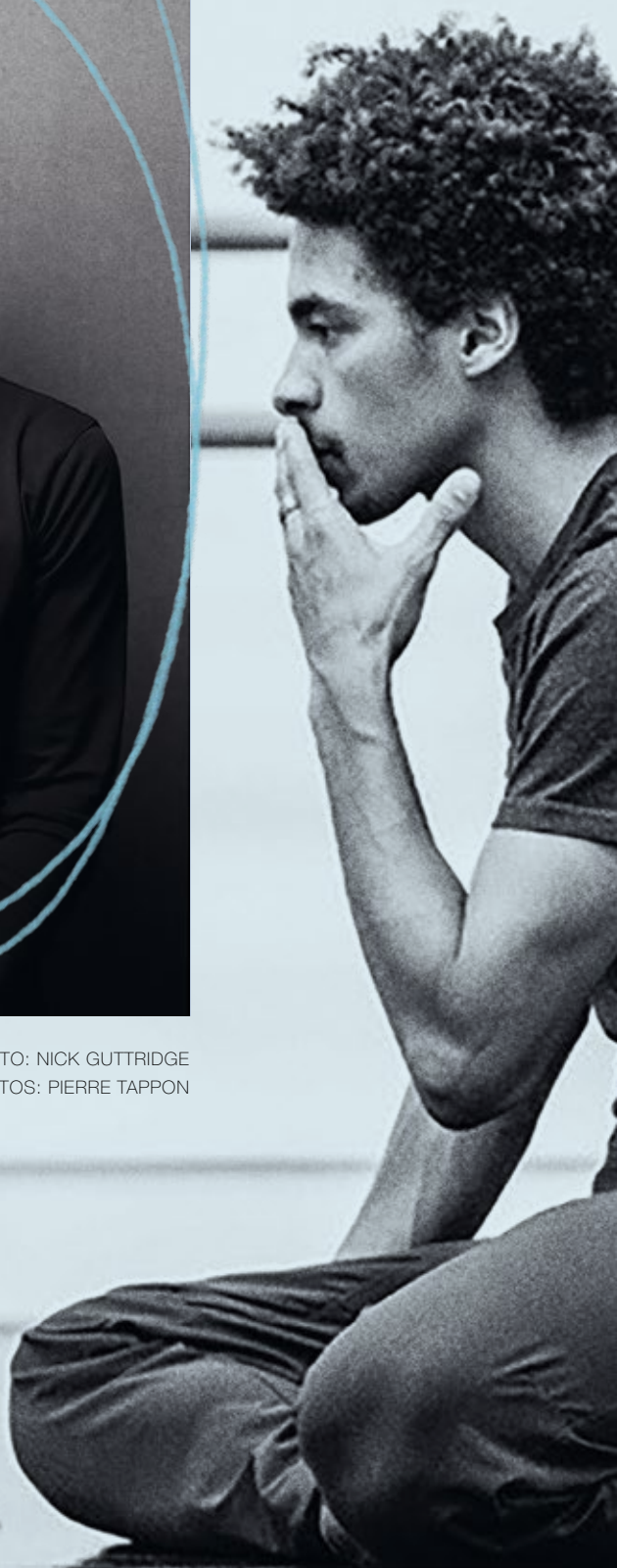

Liam Francis

GOING STEADY

PORTRAIT PHOTO: NICK GUTTRIDGE
REHEARSAL PHOTOS: PIERRE TAPPON

SPINDLARNNA I NÄTET

TEXT: GUSTAV SIGALA HAGGREN
FOTO: EMMALISA PAULY

I varje dansproduktion finns det en person som är med från början och som stannar till sista ridån: repetitionsledaren. Om Skånes Dans-teater är en kropp så är repetitionsledaren dess blodomlopp. Det är inte repetitionsledarens namn som syns på affischerna, men både dansare och koreografer vet hur viktiga Belinda Nusser och Jenia Kasatkina är för processen och slutresultatet.

Belinda Nusser och Jenia Kasatkina är båda dansare från början. I dag arbetar de som repetitionsledare vilket är ett minst sagt varierande jobb. Förutom det dagliga arbetet att till exempel planera träning och friskvård för dansarna, ta hand om gästlärare och organisera auditions, kretsar det huvudsakliga arbetet runt en konstnärlig process. De beskriver processen som en cirkel som slutar ungefär där den börjar.

– Våra arbetsuppgifter varierar under produktionsprocessen. Vi är här för att stötta koreografen men vi är också här för att stötta dansarna. Samtidigt representerar vi Skånes Dansteater och måste se till att allt det praktiska fungerar: regler, policyer, raster och lunchtider, allt måste flyta på. Man kallar oss spindlar i nätet, säger Belinda, och Jenia fyller i:

– Jag tror att det är viktigt att se vår roll som en länk mellan det konstnärliga teamet och dansarna och alla andra avdelningar. All information går genom oss, vi är hjärtat i maskineriet.

I början av produktionsprocessen observerar repetitionsledaren koreografen och känner in idén som ska växa till ett verk. Repetitionsledaren lär känna koreografen i takt med att dansarna gör det, men med ett annat perspektiv. – Det handlar om att se med koreo-

grafens ögon. Vi följer och lär oss verket samtidigt som vi dokumenterar processen. Vi skriver anteckningar och spelar in filmer. Ibland stöttar vi med dramaturgiska förslag och assisterar koreografen. Samtidigt behöver vi lära oss om scenljuset, musiken, rekvisitan och kläderna, säger Belinda.

Dokumentationen är särskilt viktig om ett verk senare ska återuppföras. Då kan det ha tillkommit nya dansare i ensemblen och verket kan ha bytt repetitionsledare. Därför måste allt dokumenteras på ett sätt så att nästa repetitionsledare kan kliva in i rollen och få en inblick i koreografens intentioner samt verkets möjligheter och utmaningar.

– Vi har också en uppgift att hålla verket levande. Att göra många föreställningar är utmanande för oss alla. Jag försöker hela tiden ge dansarna något nytt att tänka på och arbeta med, som kan inspirera dem inför en föreställning, säger Jenia.

Samtidigt behöver repetitionsledaren alltid vara där för sina dansare, som en slags mentor.

– Vi är alla perfektionister, och dansare vill alltid leverera det bästa de har. Repetitionsledaren har överblicken och kan påminna dansarna om processen och att ta ett steg i taget. Om du investerar tid i det här kommer du att växa. Lita på processen, säger Jenia och Belinda fyller i:

– Dansarna har investerat så mycket av sina liv för att vara här. De går på audition och flyttar dit där de får jobb. Om något inte riktigt fungerar med koreografen så kan dansaren ta det väldigt hårt. Det kan vara förkrossande.

Efter hand som verket tar form närmar sig repetitionsledaren ansvarsrollen

för verket. När premiären är över åker koreografen vidare till andra uppdrag och då kliver repetitionsledaren in.

– Efter premiären är alla så glada och lättade: Vi gjorde det! Men då börjar också vårt arbete på riktigt, säger Belinda.

När föreställningen åker på turné är Belinda och Jenia inte bara koreografens ögon utan också turnéledare. Dessutom håller de i dansarnas träning samtidigt som de försöker lösa ljussättningen som störs av ett lutande golv, trola bort mattor som kan få dansarna att halka eller köpa kanelbullar när det börjar bli dålig stämning.

– Men våra viktigaste uppgifter under en turné är att fatta snabba beslut och hitta kreativa lösningar när det verkligen skiter sig. Om någon plötsligt blir sjuk eller skadad måste vi göra ändringar i verket. Så förmågan att komma på en plan B, C och D är helt klart en viktig del av vårt arbete, säger Jenia.

– Varje plats vi kommer till kan se olika ut och du möts av utmaningar varje dag. Samtidigt är det väldigt roligt och dansarna får dansa på olika scener och möta olika typer av publik. Alla brukar vilja bidra till att det blir en så bra föreställning som möjligt. Och det är vårt jobb att motivera dem att hålla ihop, säger Belinda.

Efter en föreställningsperiod har spindeln vävt färdigt sitt nät och cirkeln är sluten.

– En ny produktionsprocess, ett nytt verk med en ny koreograf tar sin början. Då är det smekmånad igen, säger Jenia.

SPIDERS IN THE WEB

TEXT: GUSTAV SIGALA HAGGREN
PHOTOS: EMMALISA PAULY

There's one person in every dance production who is there from the beginning and stays until the final curtain: The rehearsal director. If Skånes Dansteater is a body, then the rehearsal director is its bloodstream. The rehearsal directors' names don't appear on posters, but both dancers and choreographers know how important Belinda Nusser and Jenia Kasatkina are to the process and the result.

Belinda Nusser and Jenia Kasatkina both started off as dancers. Today they work as rehearsal directors,

which is a varied job to say the least. There are the every day basic tasks like planning the training and recreational activities for the dancers, dealing with guest teachers, making schedules and organizing auditions. But the main focus is the work around a new creation. They describe the production process as a circle that ends roughly where it begins. 'Our job description shifts during different periods of a creation process. We are here to support the choreographer but also to support the dancers. At the same time we represent Skånes Dansteater, so we need to make sure everything happens according to

the rules, policies, breaks and lunch times, everything must run smoothly. You can call us the spiders in the web,' says Belinda, and Jenia fills in: 'I think an important aspect of our role is to be a vessel between the creative team, the dancers, the technicians and all the other departments. All kinds of information go through us, so we are in the heart of this machinery.'

At the beginning of the production process the rehearsal director observes the choreographer and senses the ideas that will grow into a piece. The rehearsal director gets to know

the choreographer in the same way the dancers do, but with a different perspective.

'It's basically seeing with the choreographer's eyes. We are following the piece and learning it, and at the same time documenting it on the go. We write notes and make films, and sometimes helping with dramaturgical advice and assisting the choreographer. We are also involved in getting to know the lights, the music, the props and the costumes,' says Belinda.

Documentation is particularly important if a piece is to be recreated later. At that time, new dancers may have joined the ensemble and there may be a new rehearsal director working with the piece.

That is why everything must be doc-

umented in a way that allows the next rehearsal director to step into the role and get an insight into the choreographer's intentions as well as the piece's opportunities and challenges. 'We also have this responsibility to keep the piece alive. To perform a piece many times is challenging for everyone involved. I always try to give the dancers something new to think about or a task to work with that can inspire them for the show,' says Jenia.

At the same time, the rehearsal director needs to be there as a kind of mentor for their dancers.

'We are all perfectionists and dancers always want to deliver their best. The rehearsal director has the overwatching eye and can remind them that it's a

process and to take one step at a time. If you invest time in this, you will grow, trust the process' says Jenia. And Belinda adds:

'The dancers have invested so much of their lives to be here. They audition and they move to wherever they get a job.' Then of course if you don't really connect with the choreographer it's often hard for the dancer. It can be really hard,' says Jenia.

As the piece takes shape, the rehearsal director assumes the responsibility of the piece. When the premiere is over, the choreographer moves on to other assignments and the rehearsal director steps in. 'The premiere takes place and everyone is happy and relieved: We made it! But now our work actually starts,' says Belinda.

When the show goes on tour, Belinda and Jenia aren't just the eyes of the choreographer, they're also tour leaders and provide training for the dancers. They continue to support the dancers while trying to solve lighting disturbed by a sloping floor, making rugs disappear that could cause the dancers to slip, or buy cinnamon buns when the mood turns a bit sour. 'But one of the most important tasks we have on tour is the ability to make quick decisions and find creative solutions when the shit hits the fan. If someone all of a sudden gets sick or injured and can't perform and we have to rearrange the piece. To have a plan B, C and D is definitely an important part of our job,' says Jenia.

'Every day you end up in a different space with different challenges. Nevertheless the atmosphere is good and we have a good time together, the dancers get to perform on different stages and meet different kinds of audiences. Everyone in the cast wants to contribute for it to be the best performance possible, and it is our job to motivate them to stick together,' says Belinda.

After a performance period the spider has finished weaving its web and the circle is back where it started. 'A new creation begins with a new choreographer and the honeymoon starts all over again,' says Jenia.

OM SKÅNES DANSTEATER / ABOUT SKÅNES DANSTEATER

EN INSTITUTION I RÖRELSE

Genom att erbjuda dig en mångfald av relevanta och utvecklande upplevelser bidrar vi till ett hållbart socialt samhälle. Vi arbetar i nära dialog med konsten, kulturen och människorna i den värld vi alla delar för att fler ska upptäcka kraften i den samtida dansen.

Dansen ger dig möjlighet att utmanas, beröras, lära, pröva och ompröva. Förutom dansföreställningar hittar du dansworkshoppar, intressanta föreläsningar, spännande seminarier, samtal och studiebesök hos oss.

Skånes Dansteater är Sveriges enda fristående dansinstitution. Vi ägs av Region Skåne.

A COMPANY IN MOTION

By offering a variety of relevant and enriching experiences, we contribute to a sustainable society. We work in close dialogue with the arts, culture and people in a world we all share so that more people can discover the power of contemporary dance.

Dance offers you a chance to be challenged, to be moved, to learn, to discover and rediscover. In addition to dance performances you will find dance workshops, interesting lectures, exciting seminars, talks and study visits at Skånes Dansteater.

Skånes Dansteater is Sweden's only independent dance company. We are funded by Region Skåne.

NYHETSBREV / NEWSLETTER

Anmäl dig till info@skanesdansteater.se
Subscribe at info@skanesdansteater.se.

Följ oss på:

TILLGÄNGLIGHET / ACCESSIBILITY

VÅRA LOKALER

Hela Skånes Dansteater är tillgänglighetsanpassad och vi har en hörselslinga i salongen. Hela rad 1 i salongen är anpassad för dig som undviker trappor. Ledsagare följer med gratis. Ange gärna om du har speciella behov när du bokar din biljett.

TIDIGT INSLÄPP

Tidigt insläpp gäller bara när vi spelar på Skånes Dansteater. Innan föreställningens start erbjuder vi ett assisterat insläpp för dig som behöver extra hjälp att komma in och hitta din plats i salongen innan vi släpper in den övriga publiken. Samling sker i foajén 20 min innan föreställningens start.

iDANCE-WORKSHOPPAR

Vi erbjuder dansworkshoppar för personer med olika funktionsvariationer. Läs mer på skanesdansteater.se

SYNTOLKNING

Vi erbjuder ofta syntolkning av våra föreställningar. Läs mer på skanesdansteater.se

RELAXED PERFORMANCE

En relaxed performance passar alla som önskar eller behöver en friare och mer avslappnad föreställningsupplevelse. Det råder en tillåtande inställning till ljud och rörelser i publiken. Läs mer på skanesdansteater.se

KONTAKT / BOKA

Skicka e-post till dialog@skanesdansteater.se eller ring 0703-44 58 11 för frågor om iDance-workshoppar, syntolkning och teckenspråktolkad introduktion.

OUR AUDITORIUM

Skånes Dansteater is fully accessible. The auditorium is fitted with hearing loop. There is step-free access to the entire front row of the auditorium. Customers are entitled to one free companion seat. When booking tickets, please specify your access requirements.

EARLY BOARDING

Early access is available for performances at Skånes Dansteater. We offer assistance for those with access requirements before the rest of the audience is admitted. Staff are in the foyer 20 minutes before the performance to provide assistance.

iDANCE WORKSHOPS

We offer dance workshops for disabled participants. Further information at skanesdansteater.se

AUDIO DESCRIPTION

We often offer audio descriptions of our performances. Find out more at skanesdansteater.se

RELAXED PERFORMANCE

A relaxed performance suits anyone who prefers or needs a more flexible and relaxed performance experience. At a relaxed performance there is a generous attitude towards audience noise and movement in the auditorium. Find out more at skanesdansteater.se

CONTACT / BOOKINGS

Email dialog@skanesdansteater.se or call +46 (0)703-44 58 11 for enquiries about iDance workshops, audio descriptions and sign-language-interpreted introductions.

BILJETTER / TICKETS

Biljetter till våra föreställningar köper du enklast på skanesdansteater.se. Vi hjälper dig också gärna via e-post info@skanesdansteater.se eller ring 0703-44 58 11.

Purchase tickets to our performances on skanesdansteater.se. We are also happy to help you via e-mail info@skanesdansteater.se or call +46 (0)703-44 58 11.

BILJETTKASSA / TICKET OFFICE

Skånes Dansteaters biljettkassa på Östra Varvsgatan 13 A öppnar en timme före föreställningen.

The ticket office at Östra Varvsgatan 13 A opens one hour before the performance.

Du kan även boka och hämta ut biljetter här:
You also can buy and collect tickets here:

Malmö Opera

Biljettkassa / Ticket office:

Östra Rönneholmsvägen 20
Öppettider / Open: malmoopera.se

Malmö Live Konserthus

Biljettkassa / Ticket office:

Dag Hammarskjölds torg 4
Öppettider / Open: malmolive.se

Malmö Stadsteater

Biljettkassa / Ticket office:

Kalendegatan 12 A
Öppettider / Open: malmostadsteater.se

RABATTER / DISCOUNTS

Under 26 år eller student / *Under 26 or student:* 50%
Pensionär / *OAPs:* 25%
Grupper (10+) / *Groups (10+):* 25%

Rabatterna gäller inte alla föreställningar och gästspel. Se skanesdansteater.se för information om din föreställning.

Discounts are not available for some performances and guest performances. Go to skanesdansteater.se for further information.

PRESENTKORT/ GIFT VOUCHERS

Köp presentkort i biljettkassan på Skånes Dansteater, Malmö Opera, Malmö Live och Malmö Stadsteater. *Gift vouchers are available at the ticket offices at Skånes Dansteater, Malmö Opera, Malmö Live and Malmö Stadsteater.*

SKOLBILJETT / TICKETS FOR SCHOOLS

Biljettpris 50 kr
Kontakta dialog@skanesdansteater.se för bokning.
All tickets SEK 50
Email dialog@skanesdansteater.se for tickets.

DANSARE/DANCER: LYCKE MEGGERLE

FOTO BAKSIDA/BACK COVER PHOTO: HÅKAN LARSSON
DANSARE/DANCER: ALEX BLONDEAU

DITT BESÖK / YOUR VISIT

BESÖKSADRESS / ADDRESS

Vi finns i Malmö vid Dockan i Västra Hamnen.
 Ingång från Östra Varvsgatan.
 Skånes Dansteater, Östra Varvsgatan 13 A, Malmö.
 Telefon 0703-44 58 11.

You will find us in Malmö in the Västra Hamnen district. The main entrance is on Östra Varvsgatan. Skånes Dansteater, Östra Varvsgatan 13 A, Malmö. Phone +46 (0)703-44 58 11

MAT & DRYCK / FOOD & DRINKS

Foajébaren öppnar en timme före föreställningen. Här finns fika, små kalla rätter, öl och vin.
The foyer bar is open one hour before the performance for small plates and a range of drinks.

STADSBUSS / BUSES

Ta buss nr 5, Malmöexpressen. Den går via Rosengård centrum, Folkets Park och Centralen till Västra Hamnen. Vi finns cirka 100 meters gångväg från busshållplatsen Ubåtshallen.

Our closest bus stop is Ubåtshallen, served by Bus 5 Malmö Express (Rosengård Centrum to Västra Hamnen via Folkets Park and Malmö C).

TÅG / TRAIN

Vi finns cirka 15 minuters gångväg från Malmö C. Du kan också ta stadsbuss nr 5 från centralen.
Our nearest mainline station is Malmö C. It's a 15 minute walk or take Bus 5 from Malmö C.

PARKERING / PARKING

Parkering och handikapparkering finns framför teatern. Avgift alla dagar.
There is a pay-and-display car park in front of Skånes Dansteater with a number of accessible parking spaces.

Dockan är hemma för oss.

Här har vi vårt eget huvudkontor och i ett av våra hus växer Skånes Dansteaters föreställningar fram. Här finns ytterligare 200 företag som är med och skapar det kreativa området Dockan. Välkommen hit du också!

MAGASINET ÄR PRODUCERAT AV / A PUBLICATION BY SKÅNES DANSTEATER

VD, Ansvarig utgivare / CEO, Publisher Mira Helenius Martinsson
 Redaktör / Editor Jessica Widegren
 Projektledare / Project manager Celine Orman
 Formgivning / Art Director Manne Widung
 Skribenter / Writers Tor Billgren, Lisa Boda, Shora Esmailian, Maggie Foyer, Celine Orman,
 Gustav Sigala Haggren, Jessica Widegren
 Omslagsfoto / Cover photo Håkan Larsson
 Foto / Photos Jesper Berg, Mats Bäcker, De Schaapjesfabriek, Jean Louis Fernandez,
 Carl Johan Folkesson, Nick Guttridge, Lars Kroon, Håkan Larsson, Christoffer Lomfors, Erwin Olaf,
 Emmalisa Pauly, Pushkin, Ina Sletsjøe, Jakub Sobotka, Jacob Stage, Olaf Struck, Johan Sundell,
 Pierre Tappon, Carl Thorborg, Virginia Tomarchio, Simon van Boxel
 Översättare / Translators Gabriella Berggren, Magnus Nordén, Paul Steele
 Korrekturläsare / Proofreaders Hanna Kiviniemi Kögäs, Charlotte Merton

SKÅNES DANSTEATER

ADRESS / ADDRESS
 Östra Varvsgatan 13a, 211 73 Malmö

TELEFON / PHONE
 Tel: +46 (0)703-44 58 11

E-POST / EMAIL
 info@skanesdansteater.se

Med reservation för ändringar.
 / Details correct at the time of going to press.

SKÅNES DANSTEATER